Kanczler Anna

Potyautas Szindbád hajóján

E-könyv

Válogatás írásaimból: versek, nyílt levelek, prózák

Készült: 2016 júliusában

Kapcsolat: akanczler@gmail.com

Köszönetnyilvánítás

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik e csodálatos utazáshoz hozzásegítettek, s írásaim megalkotásában, azaz az Élet viharos vagy szélcsendesebb útjain hathatós támogatást nyújtottak - (jó vagy rossz) tapasztalatokhoz juttatva, az úton velem tartottak, és ezen írások megjelentetésében segítettek, lelkesítettek, lendületet adtak:

Szeretettel emlékezem e kötetecskével drága szüleimre:
néhai Kanczler Józsefre és Kanczlerné Miklós Annára.
Ajánlom orvosaimnak, nevelőimnek, iskolai tanáraimnak,
volt férjemnek: Dr. Szőke Lászlónak és családjának,
valamint László, Tamás és Virág nevű gyermekeimnek.
Szeretettel köszöntöm legifjabb családtagunkat:
Tamáska unokámat és édesanyját: Juditot.

Kiváló tisztelettel adózok Nagy Vendelnek, aki a Megszólalok Művészeti Magazin megálmodója, író-alkotója és menedzsere, akinek sok ifjú és idősebb tollforgató köszönheti felfedeztetését, támogatását vagy megjelenési lehetőségét.

Vendel lektorálta első versikémet, segített formába önteni, s ezzel „ráterelgetett” a költészet, publicisztika rögös útjára, kézen fogott, ha szédelegtem, tanácsokat, útmutatást adott, lelkesített, ha nagyon fárasztott az írás, a szófonás-szövegszövés...

Nélküle és a „tolltársak” nélkül sohasem jöhetett volna létre ez a könyv.

... és köszönöm a könyv illusztrátorának: Mátyás Ritának szíves közreműködését, valamint a Magyar Elektronikus Könyvtár munkatársainak szakavatott, értő munkáját.

Szeretettel: Anna

TARTALOM

01. Bevezető
02. Ajánló
03. Életek, sorsok - A címkékről
04. Fiatal koromban
05. Mi voltam, mivé lehetek?
06. Vágyak, ha mardosnak
07. Vándorének
08. Emlékezem - Édesanyámnak, virág helyett...
09. Szép az élet
10. Színeim
11. A káposztás tésztáról
12. Dohog a kohó
13. Én is megszólalok! Ízes történetek nyomán
14. Írásom - Közérdekű privát
15. Eszperente véleményem a netről
16. Orvosságaim
17. Gyógyulj! Kezem és szívem által
18. Világom - Ki vagyok én?
19. Politika - az őskorban és ma
20. Kedvesség-versem
21. Sir Andrew szíve hölgye
22. Harangvirágok
23. Hangulat-haikuk
24. Álomváró
25. Kedvenceim - Szindbád utolsó utazása
26. Eszperente versem Neked
27. Aranyrögök
28. A zene nem ismer határokat
29. Véleményem szerint - Kedves Szerkesztők!
30. Filozofálás a vakságról
31. Zárszó

01. Bevezető helyett...

Boldog újévet!

Adjon néked az én uram, Teremtőm
sikerekben gazdag, boldog esztendőt!

Kamarádba sok friss húst és tepertőt,
pogácsádba lisztet, sajtot és tejfölt...

Adjon hozzá jól tapasztott kemencét,
hadd süssenek benne piros pecsenyét,

hozzá dolgos, tűzről pattant menyecskét,
jó bort érleljen szőlődben venyigéd!

Gyarapodjon házad, legyen egészség,
szívedben hála, lelkedben békesség!

2014. december 31.

Szívemből kívánom!
Anna :)

02. Ajánló

Kanczler Anna első kötetéhez

Minél feljebb haladunk az évezredek során írók és költők skáláján, annál több alkotó neveit kell megjegyeznünk az egyetemes kultúra részeként, ha nem akarunk lemaradni az irodalom terén.

Mi kicsinyke hazánkban is sok maradandó mű szerzőjére lehetünk büszkék, Janus Pannoniustól kezdve napjainkig.

Éppen ezért igencsak nehéz újat és örökérvényűt alkotni a mostanság indulóknak.

Nagy bátorságra vall az az örvendetes tény, hogy valaki mégiscsak elindul ezen a rögös úton, hogy megmutassa, kiadja magát a világ felé, és nagyon örülök, hogy Anna is elindult a kortárs irodalom eme buktatókkal teli göcsörtös útján.

Ismerem vívódásait, kishitűségének eredetét, de biztos vagyok abban hogy eredendő tehetségét párosítva szorgalmával és kitartásával, figyelemre méltó verseket és prózákat, leveleket hoz a kíváncsi olvasó elé.

Kanczler Anna alkotásai elsősorban az érzelem vonulatán képződnek, a család, a gyermekek, és a szeretetéhség sokszínű megnyilvánulásai, leírva irodalmi formákban.

Érzelemvilágának törésvonalain eljuthatunk bonyolult lelkivilágának kutatásáig, de csak a megengedett szintig engedi meglesni titkait.

Bekukkanthatunk félelmeibe is, kezdve a belső hitvilágtól, a természet ismeretlen rejtelmeitől, egészen a delejes manókig.

Azért mégiscsak felfedezhetjük érdeklődésének sokszínűségét, kezdve a versektől a zenékig, a hangszerektől a novellákig.

Feltűnően érdekesek a csoportos és privát leveleinek értő megfogalmazásai, törekedve a tökéletes kifejezésmódra.

Ebben az első kötetben mindenfélékből kapunk ízelítőket, valamilyen tartalmi csoportosításban, amely majd a későbbi kötetekben témakörökre redukálódik a rutin és a sokoldalúság kifejezéseképpen.

Mindenképp ajánlom e könyv alapos és értően befogadó tanulmányozását.

Igazán érdemes megismerni Kanczler Annát, aki írásaival és szerény lelkületével megmutatja nekünk életének derűs és árnyoldalait, küzdelmeit a vaksággal, a puritán körülményekkel, és a lelki magány elviselésének lehetséges megoldásait tárja elénk.

Reményeim szerint még némely irodalmi portálon és irodalmi lapban történő publikálás után valamilyen döntéshozó által felfedezettként, még sok országos megjelenést megérnek írásai, nem is beszélve a könyvek publikálásának lehetőségéről.

Szekszárd, 2016. július 01.

Nagy Vendel

03. Életek, sorsok

A címkékről

Szervusztok!

Nekem sokféle gondolat jutott eszembe a „címke” szó hallatán.

A borosüvegre ragasztott szabványos, informatív, - a származási helyükre, minőségükre utaló írás, esetleg a tájra jellemző rajzocskával, a külföldi italokat tartalmazó amúgy díszes üvegek fényét emelő színes vagy éppen domborított címkék, az egyéb élelmiszer-dobozokra, mirelit árukra ragasztott vagy burkolatukra rányomtatott kis valamik, amik - ha engedelmeskednek a törvény szavának - híven tartalmazzák az ennivaló kémiai összetevőit, esetleg hasznosságát, egészségességét tanúsító vagy reklám szövegeket.

Ránk - emberekre - aggatott címkéink lehetnek hasznosak, informatívak, de valahol mindig valami „kívánságot” sugallnak: milyennek kellene lennünk, hogy megfeleljünk…

Kinek is? Ezzel itt be is fejeződött a „független” - tőlünk független - elvárások listázása, a többit saját magunk is alakíthatjuk, sőt kívánatos lenne, hogy alakítsuk.

A megfelelés kívánsága, illetve kényszere, és annak óhajtása már csak rajtunk áll(hat).

Kicsi korunkban a szülőknek-nevelőknek, később az oviban-suliban akarunk megfelelni valamiféle elvárásnak, és nagyon tud fájni, ha ez nem sikerül. Ez akkor szokott bekövetkezni, ha az elváró személy nekünk kedves, szimpatikus, tehát mi magunk pozitívan állunk hozzá, és könnyen eleresztjük a fülünk mellett, ha olyasvalaki támaszt elvárásokat-követelményeket, aki (finoman szólva) hidegen hagy bennünket… Ez nagyjából így folytatódik, esetleg cizellálódik felnőtt korunkban, megfelelni a munkahely, család, szomszédok stb. igényeinek, a békesség kedvéért. Néha elhanyagolva a magunk felé támasztott elvárásokat, már ha kialakulnak…

Nézzük azokat a szerencséseket, akiknek vannak elképzeléseik a személyüket, jövőjüket illetően, vannak vágyaik, célkitűzéseik… Ha ugyanis ezek vannak, könnyebben veszik-vehetik az akadályokat, amiket környezetük, más személyek gördítenek eléjük, esetleg a tenni akarást vagy a lehetőséget felvált(hat)ja a „kikerülés”, más tevékenységbe fogás, tanulás, stb. Rosszabb azoknak, akik azt gondolják magukról, már megették kenyerük javát, úgy érzik, nincs miért tevékenykedni, küzdeni, ők magukat „áldozatoknak” érzik, alulmotiváltakká, esetleg elfásultakká válnak. Az Isten irgalmazzon nekik.

Jobban szeretem az olyanokat, akik (ha kell kis segítséggel) még mindig találnak maguknak célt, rövidebb-hosszabb „pihenő” után újra kimásznak a gödörből, s ha „nem kell nekik” a kintről jövő címkézés, keresnek-találnak maguknak tetszetősebb, ám mindenképp „saját” címkét, aminek igyekeznek önszántukból megfelelni. Talán menni fog nekik, és ha úgy gondolják magukban egyedül, vagy társat keresve végigfutnak egy újabb pályát, immáron az út végén a teljes megelégedettségre lelnek.

Az első címkét anyukámtól kaptam, szerencsétlenül a „többieknek” is továbbította a rólam alkotott „képet”, így „nem hagyhattam hazugságban”, igyekeztem megfelelni a címkémnek, most belátom: ő tett jót velem, de utamon haladva kicsit „lassúbbra kellett váltanom”, de ez sem bántott igazán, mert Én akartam így - vagy elfogadtam-beláttam: NEKEM IS jó lesz így.

Valaki azt mondta egyik fényképemre, optimista a fizimiskám. Hát… bizony értek előtte bukások, tragédiák, de tudomásul vettem, aminek el kell jönnie, az eljön, de ami elkerülhető, azt meg tudom akadályozni, vagy kisebbíteni tudom a kárt, ha megkeresem-meglelem a módját. Ezt viszont nem tudom kikerülni, ezt magamnak kell végigcsinálni. Ha ezt egyszer eszébe vési az ember, majdnem minden akadályt le tud küzdeni, akár segítséggel és tovább halad az útján.

Bocsánat a bőbeszédűségemért. Szép napot kívánok!

04. Fiatal koromban

Álmodtam...
... hogy világutazó vagyok,
keresztül-kasul a földgolyón
kalandozok hajóval, gyalog.
Bejárok szép tájakat,
hol magyar ember megfordulhatott.

Látni sok csodát,
hallgatni szép meséket, legendát.

Hajóra szálltam hát,
átkelni óceánon,
szelni a tajtékzó habokat,
derülve ámulni a játékos delfineken,
ahogy hajónkat kísérik,
levegőben suhanva,
nagyokat bukfencezve
csobbannak a tengerbe.

Ködfátyol. Nyüzsög a tarka kikötői népség,
tovább hajózunk, halkuló dudaszót hajt felénk a szél,
messziről erősödő vihar, orkán s a tenger zúgása hallik,
fázósan húzom össze esőkabátom,
melegre vágyok, de csak egyre fúj a hideg szél,
s nagyon vágyódom már a melegre én.

A mindig sötét égen gyönyörű látomás,
az auróra boreális fényorgonái, máskor óriás
csillagból fényzuhatag
mit - vélném -
lassan mozgat az északi szél...

Sürgetem már, hogy melegebbre érjek,
úgy is van, vidám fények
magasról integetnek,
mire megvirrad, már lezser fickók
félvad paripáikon ugratnak...

Egyre forróbb a levegő és a hangulatom,
lengébben öltöznek már a partról integetők,
s ahogy beljebb hajózunk a szárazföldre,
látom, barna testek tüzes táncot járnak,
hajlékony lányok, büszke ifjak
szenvedéllyel vad,
forróvérű ritmusra szambáznak.

Gőzösünket széles folyam hömpölygeti,
csónakra szállok, míg hajóm pihen, s töltekezik
rakománnyal, olajjal.
A dzsungel zúg, folyondárok kapaszkodnak csónakomba,
piranhák kapkodnak vízbe lógó lábaimba...

Viharba futunk röviddel indulásunk után.
Hatalmasra korbácsolt hullámok tetején
száguldunk, majd szakadunk a mélybe.
Remegve rettegek,
szél- és víztölcsérek között elveszve
fohászkodok, csak egyszer érjek partot,
nem szállok tengerre többé soha -
Inkább tavon csónakázok,
vagy a nyugodt Dunán, békés Tiszán lecsorogva
partközelben dereglyémben...

Újabb látnivaló tűnik szemembe:
fehér paloták, templomok, mecsetek,
zsibongó vásárosok között
méltóságos papok lépkednek.

Száraz, forró sivatagból érkezett tevék -
honnét jöttek? Megkeresem a karaván útját.
Burnuszokba bújt és fedetlen barna bőrű emberek,
gyöngyökkel díszített asszonyok, sovány gyermekek
nevetve mutogatnak, s tartják apró tenyerüket.

... de jaj, hirtelen forró forgószél támad,
elragad - a felhők fölé!
Nem tudom a föld van felül, s az ég alul,
nem tudom: fiú vagyok-e vagy lány...
Mielőtt elalélok, még látom,
nagy lesz utazásom a vég felé
törött bordákkal, kicsavart karokkal, nyakaszegetten...
S bánom már, hogy nem maradtam otthon.
Majd a parttalan, tudattalan fekete mélységbe zuhanok.

... de újra érzek,
langyos eső lágyan permetez,
félőn nyitom ki szemem.
Kellemes madártrillát hallok...
s örülök, újra itthon vagyok.

2013. október 8.

05. Mi voltam, mivé lehetek?

Mottó: Ha csak egy pillanatra is,
lehetek a Fény valaki életében...

A végtelen óceánja szült engemet,
s újra születek, teremtenek vadul szeretkező elemek.
Parány vagyok, soha fel nem serdülhetek,
veled és általad mégis naggyá nőhetek.

Irdatlan erők mozgatnak,
megtörök és elhajlok hatalmuk alatt,
szabadnak születtem, s mégis, csatornákba s üvegcsövekbe
zárhatnak elektromágneses reteszek...

Bilincsem - ha még hatalmasabb úr
parancsára a porba hull,
nyughatatlan lelkem kiszabadul,
s újabb utakra, más világokba indul...

Utamba anyagtömörülések akadnak,
földmágneses karjaikkal belém kapaszkodnak,
ragaszkodásukkal szerelemre gyújtanak,
gyermekeim: színorgiák, égi zuhatagok, lebbenő fátylak,
mikre majd félve, tisztelettel s gyönyörködve néznek
égi és földi rejtélyeket kutató tekintetek...

Kicsit elidőzök e szép helyen,
hatalmas növényeket, fákat nevelek,
ha évmilliók után lombjuk s testük porba hull,
legyen belőle szén, energia s új,
sosem volt anyag,
mi neked jólétet, gazdagságod szolgáló
okos szerkezeteket adhat.

Növesztek neked gabonát, szőlőt,
testednek táplálékot, szellemednek gondűzőt,
s ha kandallódba tüzet gyújt a szeretet,
vörös parazsam felizzik, fehér lángnyelvek adnak meleget,
s fázón reszketeg kezeddel keresel engemet,
jaj vigyázz, ne érints, megperzsellek!

Utadon veled megyek, nem látsz engem,
de ha lágy szellő nővérem kíséri léptedet,
láthatatlan napsugárral átkarollak,
s cirógatom arcodat.

S én ott leszek akkor is, ha borús
életed alkonyatba fordul,
utolsó érintésem életre hívja lelkedet,
kézenfoglak, s első lépéseddel
ahová jutsz, ott megláthatsz engemet.
S eggyé válhat testem-lelkem veled...

2014. január 5. 15: 36

06. Vágyak, ha mardosnak...

Vágyak, ha kínoznak,
lelkem dalra fakad.
Sóvárgásaim minden ellenkezést,
okos érvelést,
tilalmat elzavarnak.

Kívánságom, ha felhorgad,
nyugtom nem marad,
felzaklatva rohanok oda,
ahol csend és nyugalom, vigasztaló szavak,
figyelem és meghallgatás fogadnak...

Elmerengek, megnyugszom,
megzabolázom gondolatom,
emlékezem, valaha tanultam:
emberek, ha mindent elveszítenek,
helyet, ahol élhetnek,
hazát, kultúrát, nyelvet
kell feledniük,
tűzvészben felég minden terményük,
árvíz mossa el lakóhelyük,
betegség rontja életük,
türelemmel viselik, majd összefogva együtt
újra építenek mindent:
házat, hazát, jobb életet...

De ha marcona, tolvaj hatalmak
büntetlenül vagy sunyin fosztogatva
elrabolják álmaikat,
megszerzett javaikat,
lehetőségeiket, fenyegetnek,
s esélyek elvesznek,
tervek, remények összeomlanak,
kilátástalan jövőjüket szem elől tévesztve rombolnak:
így születnek a forradalmak.

Megnyugszom...
nem akarok ily kort,
forrongó hangulatot,
csendre intem vágyaim, türelemmel fogadom,
mit a sors rám szabott.

Szelíden kérlelek, örülök, ha ajándékot
kapok és hálás szívvel tovább adhatom,
mindig elég marad, akárhány felé osztom...

Mi végre kaptam tehetséget, szorgalmat,
tűrni a fájót, s hogy másnak enyhülést adhassak,
józan tetteket, szabad akaratot?

Gondolataimat széles folyómederbe
terelgetem, lassú hullámokat vetve
csendben leraknak magukkal sodort
hordalékot:

Medrét lassan feltölti,
leülepszik a vágy, mely idegen,
új partot épít,
tájat lassan átrendez,
ahol az új élet megtelepedik,
felvirágozhat, gondozva-nevelgetve,
féltve. S a múltra emlékezik.
Keresve újabb pályákat,
terveket szőve s tettekkel kikövezve,
utak, masszív várak épülnek...
hűs lugasok, napsütötte édenkert,
szerelmesek tanyája...
aprócska szobák, bölcsővel, kisággyal -
csapatnyi unokával...

Most csak értük élve fohászkodok...
Örömüket lelve építsék e földi
paradicsomot,
s éljék nap nap után a mennyei
boldogságot.

Ezért tanultam, dolgoztam:
tehetségemből fakadón írjak, szavaljak, muzsikáljak.
Fáradt testem az út végén elporladhat,
de lelkemben sohasem lesz vége a dalnak!

2014. szeptember 22

07. Vándorének
(S. M. emlékére)

Elindultam, útra keltem,
megfordultam, visszanéztem.
Vállaimon batyum, gondom,
könnycsepp csillogott arcomon.

Szerettél engem?... őszintén,
neked mire kellettem én?
Nem kérdem már - továbbléptem.
Élj boldogan, ha kérhetem
Istenemtől csak ezt kérem.

Mikor házunkból kiléptem,
könnyeimet letöröltem.
Nem sírok, erős leszek,
mert rám bíztak egy kis gyenge lelket,
kinek szülő kell - kettő helyett.

Vittem terhem nagy batyumban,
lelkemből teste fehér lepelben,
sötét, zord emlékeken,
bizonytalan jövőmön merengtem:
E kis batyut emberré hogy neveljem?

Ki szavát állja, ha megígéri,
becsülettel megtanul dolgozni.
S ha valaki mellé szegődik,
párját bajban megsegíti,
ápolja, szeretgeti.

Társamul szegődtek fekete éjjelek,
rózsaszín hajnalok, napfényes delek,
szeles reggelek,
csillagfények, ha hunyorogtak,
harmatcsepp lábam mosta,
fűszálak között törülköztem,
napsugár táplált, holdfény volt lámpásom,
madarak éneke ébresztett,
baglyok altatódalt huhogtak nekem.

Sírtam apámért-anyámért,
könnyem hullott mostoháért,
sose volt harag szívemben,
csak árulásod fájt kegyetlen...

Hallottam: nem soká virágzott -
koldusbotra juttatott szerelmed,
sivár éjeken tántorogva
Istent káromoltad, mert hitetlen
azt gondoltad, ő tehette...

Vándorutamon jó emberek segítettek,
a gonoszok elkerültek.
Kis gyermekem cseperedett,
jó nevelésben részesedett.
Ő már boldog, s békében, hűségben élhet,
nevelhet sok apró gyermeket.

Fárasztó utamról letérek,
mielőtt álomra hajtom fejemet,
még egy dolgom van, aztán megpihenek.
Uramhoz fohászkodok, fogadja lelkem,
s érdemem szerint áldjon vagy vezekeljek.

Akik velem voltak - segítettek.
Azokat is, akik mellettem közönyösen elmentek,
segítse: igaz útra térni,
mások szenvedését meglátni, érteni.

Még egy ködbe vesző test, egy arc feldereng,
ismerős alak, üzenet száll a sötét éjben:
Bocsáss meg nekem - azt súgja...
Én már nem haragszom, a többit
bízd istenedre, az Úrra.
Ha igazán megbántad, ami elmúlt,
ne fájjon lelkednek tovább, reméld - tudd:
Egyszer még összetalálkozhatunk.

2013. augusztus 20. 21: 54

08. Édesanyámnak - virág helyett...

Édesanyám gyönyörű fiatal lány volt.

Sokáig őriztem egy fényképet róla, lovon ült, délcegen, egyenes háttal, lábai a kengyelben, keze magabiztosan fogta a kantárt, és mosolygott a fényképező felé. A képről később egy portré festmény készült, egyik művész rokonunk festette, mellképet, mosolygós arcát hosszú fekete hajában egy érdekes csattal, amit sokáig őriztem kincsesládámban, összegyűjtögetve az azóta amortizálódott karórákkal, láncokkal, kitűzőkkel...

Ugyanez a rokonunk rólam is festett egy kis képet, amint elsőszülött kisfiamat ölemben tartom, mindkettőnket mosolygósan, kis versikével, virágindákkal, szirmokkal körberajzolva.

Édesemék 1951-ben esküdtek örök hűséget egymásnak, édesanyám születésnapja előtt egy nappal. A tanácsi és templomi esküvő után a lakodalmat anyukám szüleinél tartották. Mindketten nagycsaládból származtak, édesapám jónevű molnár dinasztiából, édesanyám szorgos földműves családból. Lánykorában, amíg kicsi volt, az ilyen korú kislányokra rábízott szokásos „munkát" végezte, libapásztorkodott, vagy a mamának segített a konyhában, vagy éppen ami adódott. Ahogy cseperedett, ügyesen szedte a markot aratáskor a fiúk kaszálása után, kévét kötött, aztán összegyűjtötték, s vitték a cséplőgéphez. Vagy kosárban ennivalót, vizeskancsóban a vizet hordta ki a mezőn szorgoskodóknak. Később elkerült a szülői háztól, szolgálni ment.

Nagyon finoman tudott főzni, a házimunkát is szorgosan, ügyesen végezte.

Apró koromban sokat mesélt nekem „kalandjairól", a vele történtekről.

Nagyon szép lány volt, sok kérője akadt, de Isten tudja, miért, az a suttyó molnárlegény nyerhette el végül a szívét, bár nem keveset kellett küzdenie, udvarolnia érte. Végül sikerült meggyőznie: nevetve mesélte a lánykérést: „Ha magácska nem jön hozzám feleségül, én öngyilkos leszek..."

Néha szájtátva, néha komolyságomat vesztve hallgattam ezeket a meséket, utóbb anyu is mosolygott az emlékein. Persze az akkori szokások szerint „együtt jártak", szórakoztak, kirándulgattak, moziba mentek, s apu mindig hazakísérte anyut. Végül meglett az esküvő. De a gyermekáldás csak nem jött hamar, nagyon sok tragédia érte édesemet, mire megszülethettem egyetlen gyermekeként, 1959-ben.

Hét hónapos koraszülöttként, útközben nagymamáméktól hazafelé, egy nagyközség szülőotthonában láttam meg a napvilágot, s a pihenés után mindjárt haza is vittek sólyi házunkba. Nagyon sokat kellett harcolnia, küszködnie értem, gyengécske voltam, inkubátor akkoriban talán nem is létezett, de falun biztosan nem. Kocab doktor meg is jegyezte félig komolyan, félig tréfásan, mit akarnak ezzel a kis penészvirággal, úgysem marad meg szegény. Édesanyám első pillanatban megdöbbent, talán meg is haragudhatott a doktor bácsira, de aztán valami különös erős dac szállhatta meg a lelkét, csak azért is életben tart, felnevel engem.

Sok-sok álmatlan éjszakát vállalt ezzel magára, rengeteg mosást, utazgatást, hogy engem orvostól orvoshoz cipelhessen, vonattal Hajmáskérre. Útközben legalább négyszer kellett átöltöztetnie, pelenkáznia, míg beértünk a szomszéd „faluba"... De lassacskán elmúltak ezek a nehéz idők. A sok gondoskodástól, a nekem külön megfőzött-elkészített falatoktól, kiskanálnyi konyaktól, vérszaporító vörösborocskától, amit szintén kiskanálból öntött a számba, a sok frissen elkapart csirkemájtól, finomra pépesített - otthon megtermett - zöldségektől egyszer csak fejlődni kezdtem. Mint aki pótolni akarná az addig fekve töltött időt, csintalan, csavargó gyerkőccé váltam, aki minden-mindenki felé érdeklődve fordult, mindig kérdezősködött, cserfelt.

De legjobban azt szerettem, amikor édesanyám közelében megpihenhettem, együtt munkálkodhattunk a konyhában, a kiskertben, az udvaron a baromfiak közt, de besettenkedtem a malomba is, s rácsodálkoztam a katonás sorokban álló liszteszsákokra, a hatalmas morajjal dolgozó mindenféle gépekre, amitől édesapám figyelmeztető szava tartott tisztes távolságban.

Édesanyámtól nagyon sok népdalt, mondókát, verseket tanultam, rengeteget nevetgéltünk, dúdolgatott nekem, amíg nem értettem a szavakat. S kijavított, ha nem akart ráállni a szám a szóra, tanítgatott, mesélt. S ölében kuporogva, ha elálmosodtam a sok „tanulástól", elaludtam.

Óvodába rövid ideig jártam, amíg édesanyám a helyi kocsmában dolgozott. De nem nagyon szerettem egy helyben maradni; a sok érdekes iskolai bútor, festmények, gyerekek közt sem éreztem jól magam, ha lehetett, megszöktem, átpréseltem magam a kerítés lécei közt, s irány a nagyvilág. Ilyenkor kikeveredtem a szőlőhegyre is, ahonnan a könyvelő néni hozott haza az autóján, de szívesen benéztem a tejcsarnokba, a boltba, ahol kaptam egy félbe vágott savanyú cukorkát, meglátogattam a Séden úszkáló libákat, hallgattam a vízimalom kerekének kereplését.

Később már nem a Séd hajtotta a malmot, hanem a villany. De hamar itt kellett hagynunk ezt az Édent, beköltöztünk Veszprémbe, ott kezdtem el az iskolát.

Nagyon szép, de a lakásunktól távoli iskolába jártam, délután, ilyenkor kissé hosszúra sikerült a hazaút, egy ott megismert és megkedvelt játszópajtás miatt. Ha oda betértem, bizony sokáig ott is felejtődtem, sokat beszélgettünk, játszottunk együtt, előfordult, hogy a mamija kísért haza, vagy mikor anyukám megtudta, hol akadhattam el, értem jött. Ilyenkor korholt, de mire hazaértünk, jókedvűen léptünk be a szobánkba, a konyhán át, ahol már várt a meleg vacsora. De itt sem sokáig éltünk, egy még távolabbi városból, Meződi ügyvéd úr jóvoltából egy szép bányászvárosban, lakáscserével, szép tágas lakásba költözhettünk.

Édesanyám akkoriban dolgozni kényszerült, hogy hozzájáruljon a családi költségvetéshez. Ha befejeződött a tanítás, gyakran meglátogattam a munkahelyén, ahol sok érdekes dolgot láthattam, egyszer-egyszer kipróbálhattam a gépet, amin dolgozott. Apró csavarokat, szerelvényeket préseltek egy műanyag házba, amiből konnektor vagy kapcsoló állt össze.

Örömmel költöztünk oda, édesanyám fiatalabb húga már ott lakott családjával, egyszülött kislányukkal, akivel hamar megértettük egymást, sőt elcsábítottam egy-egy csavargásra, bementem érte az óvodába, hogy „hazavigyem", persze ebből játszótéri időtöltés lett, amíg véget nem ért a tanítás, illetve az óvoda. Volt még a közelben egy rokon család is, idősebb húga édesanyámnak. Velük gyakran összejártunk - a három nővér - a férjek, apák is jól kijöttek egymással, a rokonsággal, őket is gyakran látogattuk. Valahogy úgy sikerült, hogy iskoláimat elvégezve visszaköltözhettünk Veszprémbe, egy vadiúj lakótelepi lakásba.

Édesapám a szakmájában vállalt munkát, édesanyám, ha az egészsége engedte, segítője lett apámnak, hiszen a szakmához is jól értett, bár papírja nem volt róla.

Sajnos egyre többet betegeskedett, súlyos műtéteken kellett átesnie, de valami rendkívüli erővel bírta a fájdalmakat, nagyon keveset hallottam panaszkodni. Inkább ő biztatott, vigasztalt, ha valamelyikünk panaszkodott, együtt jártak-jártunk orvoshoz, ha úgy adódott. S a betegápolást is felváltva, aki rászorult, vagy aki végezte. Mindenhez értett mindegyikünk, vagy ha nem volt valami világos, egy emberként álltak mellettünk, magyaráztak, segítettek. A háztartási munkákat megosztottuk egymás közt, mindenki mindent csinált, felváltva, vagy egészségi állapota szerint. A tanulásban édesanyám volt az alapozó segítő, a gimis anyagot már édesapám magyarázta el, s mindig meggyőződött róla, hogy megértettem-e az anyagot, elkészítettem-e a házi feladatot.

De nemcsak tanulásról szóltak az együttlétek, rengeteget kirándultunk. Édesanyám a természet szépségeiben szeretett inkább gyönyörködni, édesapám „várbolond" volt, az építmények, múzeumok, templomok, képtárak felé fordult az érdeklődése.

No és persze a malmok... Inas korától, később a szakmunkás bizonyítványt megszerezve, sokfelé megfordult az országban, ahol akkoriban még sok kis malom volt, de aztán sorra leépítették, bezárták őket. Alig maradt néhány, de ismerte őket, majdnem mindegyikben megfordult. Volt egy szakmailag közeli „kirándulása" is, Komlón dolgozott a pékségben is.

Édesanyámnak nem okozott gondot a mindennapi kenyerünk beszerzése, falun otthon ő dagasztotta a kenyeret, azután kosárban, ruhával letakarva elvitték a szomszéd faluban élő pékhez, s hozták haza az illatos, ropogósra sült héjú, finom kenyereket. Később már csak a boltokban juthattunk hozzá ehhez a megbecsült finomsághoz, nagyon vigyáztunk, hogy minden morzsája meglegyen, a kiszáradt összedarabolt karéjokat megdaráltuk, s a magunk készítette zsemlemorzsával készült rántott hús, később panírozott zöldségeknél nem volt finomabb, de még a disznóöléseknél is hasznát vehettük, alig ment veszendőbe maradék nálunk. Okosan, kellő tapasztalattal mindent fel tudtunk használni. És sohasem betegedtünk meg a maradékoktól. Kerültük a közétkeztetést, amit lehetett, otthon állítottunk elő. Néha persze kényszerből ettünk menzán is, de ha a rokonoknál disznóvágás volt, mindig kaptunk annyi kóstolót, hogy a legszükségesebb zsír, szalonna, kolbász, hurka mennyiség a miénkkel együtt rendelkezésre állt, szinte egész évben.

Anyukám inkább otthon szorgoskodott, miután már nem tudott munkába járni, s amikor apukám is rokkant lett, otthon dolgozgattak, segítették egymást, jártak együtt orvoshoz.

Édesapám 1991 februárjában itt hagyott bennünket, még megtudhatta, hogy unokája készül erre a szép világra jönni. Már nem élhette meg Lacikám születését, akkor halt meg röviddel azelőtt, hogy rosszat sejtve a munkából a busz-pályaudvarra siettem, s buszra ültem, hogy minél előbb Veszprémbe érhessek. Időközben ugyanis elhagytam a szülői házat, férjhez mentem, és Várpalotára költöztem, édesemék lakásából egy szép bútorgarnitúrával, hogy megalapozhassuk közös háztartásunkat férjemmel, egy közösen vásárolt kis - téglaépületben lévő - első emeleti lakásban. Anyuék akkor nagyon gyakran látogattak bennünket, rengeteg ajándékkal, étellel, munkával segítettek bennünket, hogy nekünk alig kellett ilyesmi háztartási dolgokra figyelni. Akkor én bejárós voltam a veszprémi nyomdába, férjem a helybeli bányavállalatnál volt jogi előadó, később ügyvéd.

Kisfiam megszületése után édesanyám még nagyon sokat járt hozzánk, később ezek a látogatások elmaradoztak, megrendült egészsége miatt. Nagyon fáj a gondolat, hogy munkám és az időközben megszaporodott családom miatt keveset tudtam vele törődni, pedig ha a szülések kapcsán, vagy mikor pici fiaim a kórházban betegeskedtek, nála húzhattam meg magam, míg a kórházba mehettem, látogatni vagy szoptatni. Egyre gyérültek látogatásaim, míg megrázó hírt kaptam: egy rokonunk, aki otthon gondozta, és a kórházban is befutott hozzá egy-egy látogatásra, telefonon hívott, hogy édesem súlyos műtéten esett át, látogassam meg, hogy elbúcsúzhassunk egymástól. Rettenetes érzés fogott el...

Férjemmel, anyósommal, az akkor még pici lánykámmal bementünk a kórházba, s ott a betegágyánál a kezét még megszoríthattam, megcsókolhattam. Nem voltam benne biztos, hogy megismert bennünket, lassan végignézett rajtunk, valamit szólni akart, de nem nagyon értettük, amit mondani próbált. Hazamentünk. És két napra rá éjjel megcsörrent a telefonunk. A kezelőorvosa értesített, hogy édesanyám meghalt.

Elment egy drága asszony. Egy élő csoda, egy harcos anya, egy dacos istennő, aki teljes szívvel szeretni tudott, védőszárnyakat kiterjeszteni az elesettek fölé, kedves, bájos tanítónéni, egy esendőnek tűnő, mégis szívós tündérlény...

Az Édesanyám...

2015. május 2., Anyák napjára

09. Szép az élet

(Kislányomnak)

Reggel dereng.
Széthúznám a fátylat, lássam a Napfelkeltét,
de oly messze ez a sötétítő,
fáradt lelkem takarja
ez az elérhetetlen paplan.

Felkelek.
Egy vékony napsugár rám pislog,
jókedvre derít,
halkan fütyörészve vonulok a fürdőbe,
majd reggelit készítek,
indulnom kell:
a munka vár.
Eső csöpörög, hűs szellő legyint.
Hosszú fürtjeim orrom fricskázzák,
kedvem felderül,
versenyt dalolok a madárral;
az élet szép.

Hollószárnyú délben ebédem gőzölög,
dörmögőn nagyfiam részt kér belőle:
- A te főztöd csodás, kiált,
s morcos hangulatom elröppen, mint a madár,
ki tavaszt kiáltva a Nap sugarán
száll tova,
s én elgondolkodva merülök egy levél olvasásába.

Szép vers, s néhány borús gondolat vár ma.

De hamar itt a délután,
lelkem szebbik fele érkezik,
s kopogtat rám.
Meséli: ma új verset tanítottak ám!
Lelkesen mondja a strófákat,
s dicséretre vár.
Majd furulyaszó,
sok szép dallam hallik,
és lelkem elmereng. Eszembe ötlik
sok édes, bús emlék,
sok-sok kalandozásom,
erdőn-mezőn bujdokolásom,
s haza hogy találtam
víg molnár tanyájára,
friss kenyér illatára...

Kalandozásomból hamar észhez térek,
sok még ma a munka. S végére ha érek,
segítek verset tanulni, mert öröm a dicséret.
Fontosnak érzem magam, és a jelenlétem.
Szép az élet...

A világhálón barátom vár:
zenét küldött, szép melódiát,
együtt dúdolom vele, majd
lecsendesítem a dallam folyamát,
levelet olvasok, mit szenvtelen géphang
monoton dorombol fülembe,
s türelmetlenül számba veszem:
az új nap mit hoz majd nekem,
mert mindig van dolgom,
s a jutalom soha nem marad el.
Kislányom átölel, fülembe suttogja:
anyácskám, de jó hogy vagy nekem...
Mosolyogva hallgatom,
ölelem, hozzábújva elszenderedek,
s várom, párom sötét éjjel hazajön-e...

Halkan csörren a csengő,
fiam s párom jönnek,
vacsorát melegítek,
s hallgatom, ma milyen gondokkal küszködtek,
s oldottak meg okosan.

Elzavart-e sok bajt, rossz gondolatot
a hozzá fordulóktól?
Majd álomra hajtjuk fejünket,
utoljára Istenre gondolok:
Tartson meg bennünket sok-sok holnapra,
mert az élet szép! És így szép nagyon.
Nagyon...

2013. április 18.

10. Színeim

Vörösen a sírástól, mérgesen méltatlankodva, ordítva vagy halk nyöszörgéssel, sápadt fehéren jöttem-e a világra, már nem tudom, de ahogy cseperedtem, tudatlanságom, éretlenségem zöldje változni látszott.

Eleinte a sárga irigység honolt lelkemben, de ahogy nőttem, forgattam a könyveket, megismertem embereket, tárgyakat, a megfoghatatlant leíró fogalmakat, egyre színesebbé vált a világ.

Túlnyomórészt azért maradt a sárga, de mekkorát változott...

Na de vegyük sorjában...

Fehéren fekete volt a betűk tengere, derekasan hozzáláttam megfejtésükhöz, eleinte csak a magyar ábécét silabizáltam, s tanultam a betűvetést, türelemmel, de valahogy mindig elégedetlenek voltak az eredménnyel nevelőim, a macska szebben kapart nálam... de azért megtanultam, értem és olvasom a betűket, a szavakat, bár a magyar közé sokszor vegyült idegen szó, kifejezés, a bátrak vakmerőségével szálltam harcba a tudatlanság ellen, ha egyedül nem ment, segítséget hívtam és kaptam apámtól-anyámtól, tanítómtól, könyvtárostól...

Azért eljutott hozzám a rádió hangja is; az eleinte fekete-fehér tévéből a Delta szignálja, ha felhangzott, már ott ücsörögtem a csodákra várva, ami néha-néha humorosan jött, s lenyűgözött az emberiség kíváncsisága, kitartása, a sokszor zord helyeken kutakodása, s az elszántság, hogy megismertesse velünk, földi halandókkal ezt a gyönyörű világot, ami körülvesz bennünket...

Aztán a mozivászon, a színes tévé, kiállítások, egyéb tudományos előadások látogatása...

A planetáriumban, alig látva a sötétben, figyeltem a konstellációkat, a csillagok ezüstös hunyorgását a szabad égen, a hold sárga tányérját, az alkony pírját, nappalok és éjszakák váltakozását. Egyszer láttam a Mars vörösét is. Hullócsillagról csak meséltem kislányomnak, s izgatottan várom a híradásokat: mikor melyik kisbolygó súrolja légkörünket. Meghallgattam a dalt, amit első űrhajósunk tiszteletére írt a neves zenészekből alkalmilag összeállt csapat... És megnéztem az első Kozmosz filmet, amit az amerikai csillagász, Carl Sagan és a görög Vangelis muzsikája jegyzett.

Mindezek már csak emlékképek, de bármikor szívesen mesélek kislányomnak, s azért érzem a napot, habár sárgáját nem látom, a bőrömet simogató melegét érzem, s ha a ködös homályban langyos eső nedvesíti bőrömet, a felhők szürkéjét képzelem magam elé, vagy a fejem búbján kopácsoló jégdarák fehér gyöngyszemeit „látom”, ahogyan végiggurulnak a lejtős úton.

S együtt örvendezünk az ablaknál állva, ha egy-egy színes villám lecsap és hangosan számoljuk a másodperceket, mikor jön a dörrenés, s várjuk télen újra a fehér hótakarót, ami elsőként szép mintájú pelyhekben érkezik, s tömörödik a hideg éjszakán, nehogy fekete legyen a karácsonyunk...

2014. szeptember 11. 15:19

11. Hozzászólások a Magazinban megjelent cikkekhez

A káposztás tésztáról...

Kedves Vendi!

Ez aztán a nekem való recept... :)

Említettem már? molnár családból származom (nagyapám, édesapám is molnár volt), anyukám is dolgozott egy ideig apu mellett, s innen a tészta imádata, szerettük enni is, elkészíteni is a tésztákat, elég változatosan meg tudtuk főzni-sütni minden fajtáját.

A tojásos verzió azért nekem meglepetést okozott, de kellemest... :)

A tésztagyártásba nálunk mindenki belefolyt, apu is ugyanúgy el tudta készíteni a tésztákat, a minőségellenőrzés része volt az őrlemények (lisztfajták) ellenőrzése során a liszt-pép - vizes kikeverés és állni hagyás után a sikértartalom megállapítása különböző mutatók, „kinézet" alapján, míg a száraz őrletlen magoknál például az „ezerszem-súly" ellenőrzése és a szárítás lecsekkolása őrlés előtt.

Kicsi koromban gyakran bejártam a malmokba, élveztem, amit ott láttam - a zsákrengeteget, a gépeket, a hófehér porral megszórt vidám munkásfejeket, egyenfehér bajuszukat, de a fekete hajú ember is „hófehérke" lett, S a pincében mindig jéghideg volt a víz, a legforróbb nyarakon is. Szóval most nosztalgiázhattam egy kicsit.

Köszönöm Neked!

A lottózásra visszatérve: :) Te nem akarsz egy telitalálatos ötös lottót kitölteni? Azt hiszem menne, s majd megosztozunk a nyereményen... :)

Addig is Hálás Köszönetemet küldöm neked.

Szeretettel: Anna

12. Dohog a kohó

(Cserháti Zsuzsa dala ihlette...)

Szívem-lelkem összes melegét
összegyúrtam,
kezeitekbe, emberek,
átnyújtottam.

Az elsőnek nem kellett,
a második nem meri elvenni,
a harmadik nem érti,
nem magyar...

Így hát megtartom magamnak!

Egyszer ellobban a kohóban is a láng,
s nem marad más, csak hamu...
és alatta talán
egy darab gyémánt,
vagy csak csillámló üvegszilánk...

13. Ízes történetek nyomán

A boszorkányfánk

Szia Vendi!

Fogadd tőlem szeretettel ezt a kis írást, cserébe a sok finom receptért és az izgalmas, néha humoros konyhászati szakmunkáidért.

Üdvözlettel:
Anna. :)

Ákom-bákom, fánkom...

Az 1960-as évek végén lettem felső tagozatos, amikor is megismerkedhettünk az orosz nyelvvel.

Hamar megszerettem, ehhez hozzájárulhatott orosznyelv-tanárnőnk kedvessége, fiatalsága, tanítványai iránti szeretete, humorérzéke, s a tanított nyelv érdekessége.

A cirill írás, ami elütött a magyar/latintól, de a szavak, később már a történetek, mesék, anekdoták, és a világ kiszélesedése, a kultúra és a tudományok - köztük a legújabbnak számító, az űrhajózás és a hozzá kapcsolódó tudományok - elbűvöltek bennünket.

Ugye, a név kötelez: Iskolánk Jurij Gagarin nevét viselte, és mi az úttörő-csapatban a Tyereskova raj voltunk. :)

Tanárnőnk lelkesedése mellett rengeteg humorral és játékossággal próbálta belénk oltani a nyelv szeretetét, és ezért szinte mindent latba vetett.

Egyik év eleji nyelvóránkra a naplót hóna alá csapva, kezében nagy, abrosszal letakart, púpozott tartalmú tállal tért be az osztályba, titokzatos mosollyal, és körülötte lengedező, gyanúsan édeskés illatokkal.

Miután a tálat biztonságba helyezte a tanári asztalon, kinyitotta a naplót, elrendezte az adminisztrációt, aztán becsukta, és azt mondta:

- Ma a szokásos szó-kikérdezés helyett játsszunk egy kicsit - ajánlotta.

Tudvalevő, akkoriban a nyelvtani szabályok bemagolása, az írás gyakorlása mellett a szavak helyes kiejtésére és a szókincs gyarapítására is súlyt helyeztünk.

Mi az A osztályba jártunk, ahol a valamiben tehetségesebbek tanultak, s ez így folytatódott a gimnáziumban is, akkor még nem volt ÉKP-osztály, a „jobb” gyerekek az A osztályba, a kevésbé tehetségesek a B-be kerültek. Akik a szorgalommal is hadilábon álltak, a C osztályban folytathatták tanulmányaikat.

De térjünk vissza a nyelvre!

Akkoriban három padsorba helyezték el a tanulókat, körülbelül 8-10 pár ült egy oszlopban és a három padsor közt két oszlopköz volt. Ide állított két nebulót úgy, hogy a hátsó padokhoz tessékelte őket, és ha a tanárnő orosz szavára az egyikük hamar és hangosan rávágta a magyar (és persze helyes) jelentést, előbbre léphetett egy paddal. Így, aki előbb ért az első padhoz, kijöhetett a tanári asztalhoz, és immár az abrosz lekerült a tálról és láttatni engedte a csinosan összerakott apró barna édességhalmokat. A győztes jutalmul választhatott egyet és megehette. Persze a nyelvtudás eme jutalmazása nagy lelkesedéssel töltötte el osztálytársaimat, s tolongva jelentkeztek az újabb megmérettetésre. Nagy kacagások közepette, vidáman telt így el a

nyelvóránk. S persze a végén a megmaradt fánkocskák kiosztásra kerültek a hoppon maradt tanulók közt. Így mindenki megismerkedhetett ezzel a meglepi édességgel.

Tanárnőnk az Ördögpirula nevet adta ennek az ízes barna sütinek.

Később is eszembe jutott ez a történetke, s mikor már saját konyhát vezettem, elhatároztam, megsütöm ezt a mutatós, és finom édességet. Mivel én a receptúrát azóta elfeledtem, segítségül hívtam egy szakácskönyvet, később már az interneten tudtam böngészni a finomságok után, amikor is a recepteket a Jaws vagy „Bádogemberke" beszélőm hangosan kimondta, s a hozzávalókat, mennyiségeket bemagolva, a konyhába menve memorizáltam és reprodukáltam azokat.

Édesanyám rengeteg fánkot sütött, de nemcsak farsangra a hagyományos szalagos fánkot, hanem még forgácsfánkot, és ritkán a rózsafánkkal is megpróbálkoztunk az édesszájú családtagok nagy örömére. Mindegyik mellé került házilag befőzött barack-, később meggy- vagy más savanykás lekvár, de a kisebbeket belehempergettük fehér porcukorba, vagy kakaóporral elkevert finom kristálycukorba, de egyszer csurgattunk rájuk csokimázt is.

Anyukám a kelesztett-dagasztott fánkot részesítette előnyben, sokat kellett velük dolgozni, precízen mérni, és a kelesztés is időbe telt. A fűtött konyhában a gondosan előkészített hozzávalókból, cukros tejbe áztatott, életre keltett gombasejt-tömeg az alaposan átkevert, gyúrt, dögönyözött kulimászból - a letakart és meleg helyen pihentetett anyagból - duplájára fújta fel a tésztát, a kis élőlények termelte szén-dioxid miatt, amit anyagcseréjükből kifolyólag nyertünk és foghattunk munkára (az összeállítás során adagolt cukorból, a liszt keményítőjéből - a tej vagy víz nedvesítő hatására). A levegős, laza tésztát kerekre vagy szögletesre szaggatva-vágva, ügyesen formázva a bő, kellően forró olajban kisütve jutottunk a fenséges falatokhoz.

Az ördögpirula receptjeinek keresése közben találkoztam sütőporos, szódabikarbónás készítésűekkel is, ezek előnye a fáradságos dagasztás kihagyása mellett, a nagyon rövid idejű összeállítás és a gyorsan kisüthető végtermék.

Barátom egyik levelében egy találós kérdést tett fel: lánya boszorkányfánkot süt, ami azért „boszorkány", mert a fánkok maguktól fordulnak meg az olajban. Hogy lehet ez? Kicsit elgondolkoztam a dolgon és sejtésemet le is írtam neki, amiért igen megdicsérte okos fejemet. A megoldást ideírom nektek is.

A megfelelően összeállított fánktésztából mély serpenyőbe, bő, forró olajba két kanál segítségével (amelyek egyike lehet egy olajba mártogatott kiskanál) kicsi, gömbhöz hasonlatos gombócokat szaggatunk, helyet hagyva hogy nőhessenek és forgolódhassanak.

Az olaj valóban forró és bőséges legyen, az edény elég mély, hogy a gombócok ne érhessenek az edény aljához. A gombócok - a tészta összeállításakor a liszthez szárazon adagolt sütőpor vagy szódabikarbóna és a hő hatására felszabaduló szén-dioxid miatt felfúvódnak, olykor kissé megrepedve - nőni kezdenek és forgolódni. Ahogy az aljuk megsült, a fajsúlykülönbség miatt a nehezebb felső rész alábukik az olajba, ahol szintén megsül, és a folyamat addig ismétlődik, amíg a gombócokból minden nedvesség-tartalom kisül, befejezik a forgolódást, és mindegyik oldal átsül pirosas-barnára (de mielőtt feketére váltana, szűrőkanállal szedjük ki és csepegtessük le, vagy tegyük szalvétapapírra vagy itatósra) és akkor már a belsejük is finom, sült lesz. Ezt ellenőrizhetjük a kiszedett példányokon: egy-két darabot tépjünk vagy vágjunk ketté, és a sütést ennek függvényében folytassuk tovább.

A kiszedett fánkocskákat azután ehetjük porcukorral lehintve vagy beleforgatva, de kínálhatjuk csokimázzal nyakon borítva, vagy éppen lekvárba mártogatva is vendégeinknek.

Az utóbbi receptet érdekességként sós változatban is elkészíthetjük, ilyenkor kicsit módosítva a cukor-só arányon - a hozzávalókhoz fokhagyma-granulátumot is teszünk, a kisütést követően tejföllel kínáljuk. Finom főétel egy kiadósabb leves után.

Jó étvágyat!
Anna.

Megjegyzés: A tészta könnyedségét a sütőporon kívül a tojás habbá verésével és lazán a tésztához keveréssel „idézzük elő”.

14. Írásom:

Közérdekű privát

Kedves Vendi!

Örülök a sikereidnek, és annak, hogy egyre több rádióban szólaltatnak meg.

Még Kanadában is? (...bár ilyen kiterjedt rokonsággal ez nem nagy kunszt - írtad arrafelé is, meg a világban sokfelé van rokonod - még Afrikába is eljuthatsz, ősanyáink földjére.) :-D

Sajnos nincs szóba jöhető mecénás-ismerősöm... és csöppet várnunk kell, míg a rád hagyományozandó vagyonkámból teremined lesz, de majd egyszer, ki tudja, muzsikálni fog még nálad ez a csodálatos hangszer.

Antritt nálam szépen szólt, nemcsak a profi műsorvezetésből kaptunk kóstolót: fiam megmókolta a lejátszóm, így nem volt szükség más „erőszakos" módszerre, hogy megjelenítsem. Más találékony felhasználók is hozzáférhetnek az elmentett fájlokhoz, de ahogy nekem is, másnak is próbálkoznia kellene a lejátszók között válogatni, elég sokféle van, ami elbánik az ilyen „makrancos" linkekkel.

A célok, ha sok van belőlük, és még jók is, sokáig életben tudják tartani az embert, ezt kívánom neked, és mellé töretlen optimizmust, jókedvet (bort, búzát, békességet és a többi).

Úgyhogy „hegyibe, hadd igya be" - ahogy anyukám mondaná, de úgy is szokták: csapj a lovak közibe, hadd szaladjon a szekér.

Minden jót!
Anna :)

@@@

Megszólalok-beli fényképem „margójára"...

Miből származik az optimizmusom?

Az öröklött mérhetetlen tudásszomjamból, egy jó adag türelemből és egy cseppnyi egészséges gyanakvásból adódó óvatosságból, és a korábban jelenlévő, de sikeresen leküzdött önbizalomhiányból, és a hitből, hogy ha elég szorgalmas leszek, nekem is sikerülhet ez-az...

Mostanában a tévé előtt ücsörögve szedem össze az információkat, de továbbadni már nemigen tudom, úgy vettem észre, az emberek inkább a maguk orra után mennek, s idővel sajnos be is verik a fejüket. Valahogy a nagy igyekezetben elfeledkeznek valami alapszintű óvatosságról, s ennek időnként súlyos következményei adódnak.

Legtöbbször a később megírt esettanulmányok, levéltári anyagok mesélnek erről, hogy az utókornak legyen min csodálkoznia/szörnyülködnie. Nekem is megvannak a napi dühöngenivalóim, de néhány keresetlen szó kiejtése után igyekszem napirendre térni fölöttük, változtatni csak kismértékben tudok, panaszkodni pedig nem akarok, az rossz a hallgatónak és nekem is, óvatos vagyok ebből a szempontból is, amíg ki nem ismerem a hallgatót, addig megpróbálok visszafogottan fogalmazni, a belőle kiváltott érzelmi reakciók lehet, nem azonnaliak, de hosszú távra megpecsételhetik a kapcsolatok sorsát. Gondolom, a politika is így működik. Csak lassan...

A természettudósok, illetve az ismeretterjesztők feltalálták az idősűrítő kamerát, jó lenne, ha a hétköznapokban is használhatnák az emberek, meglepő következtetésekre jutnának. De azért van erre egy jó találmány, ha ügyesen alkalmazzuk (s egyáltalán alkalmazzuk :)

... az irodalmi művek olvasgatása.

Fiatalabb koromban, amíg tehettem: olvasni tudtam, beleképzeltem magam egyes szereplők bőrébe, s kigondoltam egyes helyzetekre én hogyan reagálnék, s a könyv végére a szereplő hogy végezte: happy enddel vagy másképp. Akkor megint elgondolkodtam, mit szeretnék kapni a sorstól, s más szemmel újraolvastam, s már „tanultam" az írottakból, lépésről lépésre szinte, hogy mit tegyek, ha...

Így alakulhatott, hogy egyes olvasmányok akár 10-szer is sorra kerültek. Míg mások nem, de hát az ember ideje véges, ugye? :)

De legalábbis a nap nálunk 24 órából áll, abból 12-14 kellett az iskolai munkára, vagy később a munkahelyi foglalkozásra, túlórára. De időnként tudtam csodát is művelni, 36 órás napi elfoglaltsággal, főleg vizsgaidőszakban. :)

S most nyugdíjas éveimet töltöm, néha hatalmasakat pihenek, bepótolom a kialvatlan óráimat, főleg tévé előtt bóbiskolva. :-D

A-vitamin hiánnyal születtem, ami eleinte farkasvakságban fejeződött ki, később egy hosszú folyamat végén műtéttel zárult. A fényváltozásokat, mozgást még látom és az erősebb színárnyalatokat, de az alakok, arcok sajnos eléggé elmosódottak, az ismerősöket hangjuk alapján azonosítom.

Kisfokú járáshibám rövid története:

Már kisiskolás koromban futottam a fiúk után, na nem kell rosszra gondolni: valami „beszólást", szemtelenséget akartam hajhúzás vagy némi ütlegelés útján torolni, de az esős, nyálkás kavicsos iskolaudvar rajtam állt bosszút: elcsúsztam, és a bal lábamra, ami alám hajlott, teljes súlyommal ráestem. Hosszanti repedés lett az eredmény, de pár hetes gipszes pihenő után már járó gipszet kaptam, amivel büszkén sántikáltam az iskolai kórusunk fellépésével is színesített, Kodály-évforduló alkalmából megrendezett hangversenyre. A többiektől kissé eltakarva, de teli torokból zengtük a dalokat, ez is nagyon kedves emlék volt, a fájdalmas kezdet ellenére.

Szóval minden rosszban van valami jó, vagy minden jóban valami rossz, de a csúf emlékeket valahogy hamarébb elsüllyesztem-elfeledem.

Vendi verseit és még másokét innen-onnan... elhelyeztem a gépemen egy külön mappába, mindegyik az emberről, annak lelkiségéről, életéről-érzelmeiről, vívódásairól szól, ad némi keresztmetszetet vágyairól, fájdalmairól, segítség-várásairól: amit vagy önnön magában talál meg, a gondolataiban, elszántságából, vagy „kívülről": Istentől, más emberi lényektől, vagy sorstársaitól „szerez be"...

Ezek - mint régebben összegyűjtött zenéim - abban hivatottak segíteni rajtam, hogy ha valamiért magam mellé/alá kerülök, elolvasgatva, meghallgatva tanácsot-menedéket kaphassak, újra felállhassak, ha valamiért padlót fognék.

A nyári szünidőt ekképpen zenehallgatással, cédéim rendezgetésével töltöttem, s régi-új kincseimre bukkanva - így kellemesen teltek a forró napok.

Mindenkinek dolgos hétköznapokat, hétvégére jó pihenést kívánok.

Vigyázzatok magatokra!

Szeretettel: Anna

15. Eszperente véleményem a netről

„Sajnos már hetek óta rosszalkodik a számítógépem..”

Kedves Vendel!

Leverten menesztem levelem Neked s jelentem, nem lehetetlen: e neves s becses szerver keveredett meg.

S mert ezen esetek rengetegszer leledzenek e szerkezeteken, nem tehetek egyebet, tehetetlen leheveredek s keservvel kergetek perceket esetleg heteket.

Restelkedve s szeretettel:

Szertelen Kedvenced:
(Anna)

16. Mai kommentárom:

Saját receptúrám

Végy egy jól hangzó - félig érthető, félig sejthető - orvosságnevet, tölts meg egy kis üvegcsét a következő főzettel:

Kerti gazok mindenféle alkatrészei, gyökerek, leveles hajtások áztatva, őrölve, az alattuk található férgecskék szárított, porrá zúzott teste, némi ásvány alkoholban oldva, az egész édes szirupba keverve, hogy az ízek inkább édesre hajazzanak; tedd az üvegcsébe, a címke legyen érdekes, hivalkodó.

Egyedi záródugóról gondoskodj, és kezdd el reklámozni mint „keleti” vagy nagyon nyugati terméket.

Akik vettek belőle, jól becsüld meg: építs belőlük adatbázist, az áldozatokat csendben temesd el, akik túlélték a kezelést, óriási reklámkampányodba építsd be.

A termékösszetétel ilyenformán két fő alkotóból fog állni: édes szirup és imádság.

Nagyon hatásos lesz, és a nevedet híressé vagy hírhedtté fogja tenni: a mai világban majdnem egykutya a kettő.

Melegen ajánlom fogyasztani!

Na mit szólsz hozzá?

Anna, a reneszánsz gyógyszer-ész :)

17. Gyógyulj! Kezem, s szívem által

Sokat dolgoztál.
Nem mondod, csak látom
arcodon a kínt,
fejfájás gyötör megint.

Üres a doboz,
a gyógyszer elfogyott...
Mi lehetne
a segítség most?

Gyorsan teát főzök,
hozom frissen gőzölgőn,
előveszem varázskenőcsöm.

Pihenned kellene - mondom,
s te megadón
lefekszel ágyadra,
Úgyis végeztem mára!

Szippants nagyokat!
E szernek a gőze, illata
rendbe hoz hamar,
ha bedörzsölhetem halántékodat.

Kínos mosoly fut át arcodon:
Akkor hát kúrálj ki, drága doktorom!
S hozzálátok,
minden tudásom beleadom...

Lassan kortyolva a teát megitatom,
betegemet feküdni parancsolom.
Kenőccsel lüktető
halántékát bedörzsölöm,
gyengéd szavakkal nyugtatgatom,
könnyű dalocskát dúdolgatva,
nyugalmat árasztva
feszült idegeit bogozgatom.

Látom, kezem alatt vonásai lazulnak,
hálás pillantásokkal nyugtázza
mozdulatom.
Fordulj hasra, kérlek,
e szert tarkódra is kell kennem.
De... jobb lenne tán, ha levetnéd
ingedet, zavar a gallér.

Szófogadva tudós doktornőjének,
lekerül a ruha, s hátat fordítva nekem,
várva, hogy múljon a görcs,
fejét kissé elfordítva elterül a lepedőn.

Újabb adag kenőcs kerül ujjaimra,
s szelíden kenegetem nyakra, tarkóra,
majd a vállaira.
S mivel még van kenőcs bőven,
lejjebb is kerül
a derékra, combokra, majd
finoman bemasszírozva szinte mindenhova.

Hálás köszönetem e kényeztetésért,
de téged ki gyógyítson, ha nem én?
Nekem éppen nem fáj semmim, de
egy kis lazítás nem árt meg nekem se...

Nincs már kenőcs a tégelyben,
így hát csak ujjaival becézget,
csókokkal hinti meg arcom,
nyakam, s lejjebb, ahol domborulatok és síkok,
s mélyedések váltakoznak...
S bensőmben kéjes érzések
hullámai áradoznak.

Szavakat suttog,
melyeket nem értek,
kíváncsian közelebb húzódok,
átölelem, hogy szorosabban érezzem,

s halljam a szavakat,
de mivel nem értem, hasonló nyelven susogok,
mint a nádas, melyet a locsogó
víz és szél mozgat.

Feleslegessé vált ruhadarabok
szállnak szanaszét,
oldalt fekszünk egymáshoz bújva,
de hirtelen mozdulattal
lábaink összekulcsolódnak, s hamar fölém kerül.

Tiltakozásra nincs szó hirtelen,
de minek is kell?
Lassan hullámzik testünk,
lelkünk egybe forr,
s nemsokára mindenünk még közelebb,
mélyebbre hatol.

Vihar közeledik, nagy orkán,
tornádó söpör végig ágyunkon,
s repít bennünket magasra, a csillagokba.
Mikor térünk vissza, nem tudom.
Párom szeme lehunyva,
egy csöpp verítéket letörlök homlokáról,
hálás puszikat ad ujjaimra,
arcomra.

Óvatosan elhúzódik mellőlem.
Gondosan betakarom,
hűvösek az októberi hajnalok.

Maradj velem, kérlek,
elég széles az ágy,
elférsz...
Pihend ki magad, ha lehet -
súgom, s kis mosollyal arcomon
karjára hajtom fejem,
s várom, hogy a nap felkeljen
édes álmából...

2014. szeptember 18.

18. Világom - Ki vagyok én?

Ars poetica helyett...

Játékos kezek gonddal megalkottak.
Teremtőm életet lehelt belém,
vígan jártam a világban a kútra,
s forrásokban sokat merítkeztem.

Élményekkel gazdagon, érzelmekkel töltve -
friss vizemben virágcsokrot éltettem.
Súlyos gondok alatt roskadoztam,
szörnyű ütésektől szívem összetöretve,
cserepeimre hullottam.

Mozaikokban íme létem értelme,
alkotó kedvetek felszedegethesse.
Megtalálván minden pozdorját, szilánkot
gondosan összeragaszthassátok.

De vajon megvan-e minden cserepecske?
A korsó-torzó összeállhatna-e,
egymáshoz simulva minden morzsa s törmelék:
el ne szivárogjon belőle az élet vize.

Teremtő mesterem újra kézbe vehesse,
Csinosan csillogó mázzal fölékesíthesse.
Belecsurgatva új tudást, friss élményeket,
éltető nedvébe gyöngybokrétát tegyenek.

Segítetek?

2015. március 5.

19. Politika - az őskorban és ma

Akkor most essék kicsipicit szó a politikáról-politizálásról - a terjedelemért előre nem vállalok felelősséget...

Kezdeném a kályhánál, azaz ősember barátainknál. Emberünk, miközben elindult felfedezni a világot, fárasztó útján megéhezett, megfáradt, nosza, megkóstolta az elébe került földi javakat, ami ízlett neki, „zsebre" vágta, és tudta, legközelebb ebből fogyaszthat, ha talál még egyáltalán. Összeakadhatott nálánál nagyobb lényekkel, aki elől elfutott, ha nem volt túl bizalomgerjesztő fizimiskája, vagy elrejtőzött, vagy megküzdött vele, ügyesen mozogva, esetleg a keze ügyébe eső eszközökkel. Az esetből, ha jól végződött, levonta a tanulságot, magával vitte a hasznos holmit, vagy ügyes kezével és eszével újraalkotta őket. Időközben a környezetében „fellelhető" tüzet is munkára fogta, rájött, hogy a tűz barát is lehet, hasznos munkatárs, és nemcsak egy fenyegető elem a sok közül. A megölt állati ellenfelet megkóstolta (mivel igencsak megéhezett a fárasztó küzdelem során) és ha volt neki, a maradékot hazavitte ősnejének és a pulyáknak, hadd lakjanak ők is jól. Akkoriban nemigen lehetett tartósítási eljárásokról beszélni, a friss husi amúgy is egészségesebb, úgyhogy barátunk tervszerűen indult a vadászatra, hogy a megfelelő táplálék és kiegészítők rendelkezésre álljanak - lehetőleg napi szinten.

Útközben összeakadhatott másik fajtársával, na innentől kezdődtek a dilemmák... Ha az első ijedelmen túlestek, méregették egymást, és latolgatták az esélyeket... Vagy ő esz meg engem, vagy én ropogtatom meg a csontjait, esetleg... ha barátságos pofát vág, nem húzom rá a vizes lepedőt, adok a kajámból, és elinvitálom a barlangomba. Vadásszunk együtt, úgy nagyobbak az esélyeink a fenevadak ellen, a zsákmányból pedig jut is, marad is, neki is, esetleg barlangos társainak is...

De hát ugye, nem mindig volt a környéken ehető husi, ilyenkor jól jöttek a fincsi madártojások, a földön futkározó apróvadak, üregekben megbújó apró lények és egyebek. De az ingyen és fájdalommentesen gyűjtögethető, fán, bokron termő bogyók, gyümölcsök is, sőt még egyes fűszálak, földben rejtőző gumók is jólesőn csillapították az éhséget, pláne, mikor tűz bajtárs parazsában kissé átpirította őket.

Időnként akadtak kellemetlenkedő fajtársak is a közelben... Ők is gyűjtögettek, vadásztak, és úgy gondolták, a mi barátságos ős-pajtink nem igazán tiszteli a vadász-felségterületüket. Nosza, tegyük meg ellenük a kellő lépéseket. A részletekbe ne bocsátkozzunk bele, nem akarok horrort írni. A csata így vagy úgy eldőlt, és ha maradt a helyszínen élő egyed, eldönthette, kell-e neki még egy ilyen csata, vagy inkább beszéljék meg a dolgokat.

Ez itt a politika ős-melegágya.

Itt fogalmazódott meg elsőként a szövetség és ellenség fogalompáros, innen indult és fejlődött napjainkra a viszony szó és jelentései.

Ember és ember közti kapcsolat kezdett a táplálékszerzés és terület-védelmezés szintjéről valami minőségileg másabb szintre emelkedni... Vagy mégsem? Nem valami újabb, nemesebb dologra lényegült át, csak a mennyiségében, helyzetekben, körülményekben állt be változás?

Van egy biztosan megkülönböztethető momentum ebben a kérdésben: két vagy több ember viszonyáról van szó, ami lehet egymás elviselésén túl egymás segítése, vagy a pusztításra való hajlam. És hogy mi sül ki ebből a randiból... Azt a pillanatnyi helyzet, a két (vagy több) ember pillanatnyi hangulata dönti el...

A politikának nevezhető valami fejlődését szépen megjelenítik a szájról szájra terjedő dalok, történetek, később az írás megjelenésével a különböző írásművek, eposzok, hősköltemények, dalok, krónikák, hadi tudósítások... És ahogy fejlődött a médiatár, hangfelvételek, filmek, videojátékok. :-D

Ahogy sokasodtak és szaporodtak, úgy egyre kívánatosabbá vált valami vezérelv, szabály megszületése, ami az egyedek egymás közti kapcsolatát, hierarchiáját rendezi, kiosztja a feladatokat, szabályozza a szükségletek és készletek elosztását, és valami magatartási-etikai rendszerbe foglalja az ős-egyedek szokásait, lehetőségeit.

Voltak okosabbak, ügyesebbek, vagy csak szerencsésebben vadásztak, gyűjtögettek, ők kicsivel többet tartottak maguknál a megszerzett javakból, és ezért a többiek nem szóltak semmit, ráhagyták. Persze minden korban akadtak a dolgokkal egyet nem értők, saját zsebre dolgozók, vagy csak ellen-agitátorok. Őket vagy agyonütötték, vagy megpróbálták jobb belátásra téríteni, esetleg súlyos egészségkárosodással megtetézve. S hogy mennyire simán mentek a dolgok, azt mindig az döntötte el, mennyi a nyugisabb ember, mennyivel több az izgága, hajladozó vagy egyszerűen csak infantilis szamár ősember, a sok lúd disznót győz már akkoriban is működött. Legföljebb más hangzókkal ejtették ki... :-D

De sok beszédnek sok az alja - lassan el kell jussak e szösszenet írójához, vagyis hozzám. Hogy miért e röpke áttekintés? A neten (korunk szépséges-gyötrelmes találmányán) és úgy az életben - levelekben, magánbeszélgetésekben - sokszor akaratlanul is kifejtettem a világhoz való viszonyulásomat.

Megpróbálok tiszta vizet önteni a pohárba. Gyakran hangoztattam: a politikát, mint olyat, magasról letojom. Persze, ezt így könnyű leírni-mondani, pedig a valóságtartalma kicsit sem annyira egyértelmű. Mert a politika tagadása is egyfajta megnyilvánulása az ember hozzáállásának a világhoz, saját magához, embertársaihoz. Kisgyerekként gyakran és szívesen tartózkodtam felnőttek társaságában, lestem szavaikat, jókat vidultam, ha nevettek, bár néha nem fogtam föl, valójában miről is zajlik a diskurzus. Csak azt láttam, derűsek, vidámak. De hallottam keserű kacajt is, ilyenkor valami olyasmit éreztem, nem egészen gömbölyű a dolog, nevet, pedig dühöngeni, sírni volna kedve... Az egyértelmű harag azonnal „lejött”, de a féltréfás fenyegetés is, találkoztam alattomos mézes-mázos megnyilvánulásokkal is, de valahogy ösztönösen helyre tudtam tenni a dolgokat. Szerencsémre? Ilyen indíttatás után felnőtt koromra kissé elegem lett az élet eme oldalából.

Az ember politikai nézetét leginkább a demokratizmus jegyében, szavazással fejtheti ki. Voltam egypáron, döntöttem, ikszeltem a pillanatnyi hangulatomból kifolyóan, az összegyűjtött, meghallgatott ismeretek okán, vagy csak úgy, ahogy a hozzám legközelebb állók kifejtették véleményüket, csakhogy az ő malmukra hajtsam a vizet, az eggyel több szavazat hátha jól jön. Befolyást gyakorolt rám az aktuális nagypolitika és kis országunk vezetőinek pártállása, ugye sokáig egypárt-rendszer volt minálunk... Aztán, mikor jött a szabad választás lehetősége, kicsit engedték, hogy gondolkozhassunk is, hát a sok nép sokféleképp gondolt dolgokat. Aztán az erőviszonyok, a szavazócédulák döntöttek.

Ettől volt szép a politikai élet-palettánk. Sokszínű. De időnként voltak simán csak kétszínű elemek is. Az ilyen egyedeket sajnos nehéz volt kiszűrni, de egyeseknek sikerült, esetleg kisebb-nagyobb csoportokba szerveződve meg tudták beszélgetni az ő különvéleményüket. Ami időnként nem feltétlenül egyezett a „nagy” politikával. Ha elég bátrak voltak, szóban, súgva, ordítva, röplapokat osztogatva, de olykor fegyvert is ragadva hangoztatták véleményüket, tűzön-vízen át kiálltak a gondolataikért. Na őket becsültem, akár igazolta őket később a történelem, akár nem.

Én nem vagyok egy harcos alkat. De van véleményem a világról. Talán nem igazán kristálytiszta, de nagyvonalakban elmondhatom, szeretem a békét, az építőmunkát, egymás segítését,

az elesettek és gyámolításra szorulók istápolását, az egymás baján segíteni akaró szándékot, tetteket. Elismerem, ha egy ember a tudásával, szorgalmával kimagaslik a többi közül. Nem voltam és vagyok különösebben vagyonos emberke, de az irigység távol áll tőlem, nem kívántam más jószágát, házát, társát, na jó, gyerekkoromban előfordult, hogy elcsentem egy másik gyerkőc gyurmáját, radírgumiját. És bizony egyéb csalafintaságra is vetemedtem. De hamar rájöttem (rávilágítottak az igazán tisztességes emberek), hogy ez nem vezethet semmi jóra az emberek közti viszonyaim alakulásában.

Bár jómagam nem voltam soha harcos szószólója dolgoknak, igyekeztem valami magasabb rendű erkölcsi normához tartani magam. Azt hangoztattam, engem nem érdekelnek a szavazások, a politika, engem hagyjanak békén, ha valahogy szóba került ez a téma. De azért figyelek, ha valami hír eljut hozzám a világból, magamban helyre teszem a dolgokat, s ha egyszer mégis ki kell nyilatkoztatnom a véleményem, a szívemből fogok szólni, és ha tettekre sarkallna a kor - bár életkoromnál, helyzetemnél fogva gyengének érzem magam - cselekedni.

Lehet, akkor az lesz az utolsó jó döntésem, de... reméljük a legjobbakat.

20. Kedvesség

Versem nemcsak a mai napra...

Mit jelent számodra e szó: kedvesség
csupán 9 betű, 3 szótag?
Viselkedésed módja,
öröm vagy súlyos kötelesség?

Megélheted mindhármat egyszerre, egyenként,
ha elindul a napod, s benne te is,
találkozol emberekkel, akik
körülvesznek, dolgoznak, veled élik
az életet, ha akarod:
aranyfüstöt kaphatnak szürke hétköznapjaik.

Érzés, mely veled is jót tesz,
nem engedi, hogy mogorva fazon, hisztis amazon legyél,
társaddal őszinte barátságban éljél.
Nemcsak adod, kapod is a jót,
kedves gesztusokat, bánatodra enyhet adó jó szót.

De vigyázz: ne vidd túlzásba,
mint mindenben, itt is a mérsékletesség a jó...
Csak az őszinte, szép gondolat,
mely tettekre sarkall,
varázsolhat arcodra szép mosolyt,
adhat embertársadnak mára s a mindennapokra
élete kiteljesítésére esélyt -
a kedvesség.

2013. november 13-a,
a Kedvesség Világnapja

21. Sir Andrew szíve hölgye

Arca oly tündöklő,
vakító nap.
Tekinteted kerüli őt,
félvén, hogy jutalmad
örök sötétség, s nem e szép
emlék-kép marad...

Mélyzöld smaragdok szemei,
Királyi koronánk legszebb ékkövei,
miket szorgos földben vájó ember-tenger sem
emelhetne e fénytelen felszínre...

Barna hajhullámok borulnak vállaira,
miket szemérmesen szemed elől eltakarnak,
ha láthatod őt, sebeid enyhet,
fájó lelked vigaszt lelhet.

Szája apró és mindig mosolyog,
gyöngy fogain a nap újra felragyog.
Jókedve felderít, nevet veled,
s az egész világ jókedvűen vele nevet...

Keze ugyanúgy simogat, mint kisdedet anyja,
szavai mámorítóak, hogy megbabonázva
térdre hullsz előtte, mint a kocsmáros, részegen,
mivel sokat kóstolgatta jó borát a pincéjében.

Keblei... dús, gömbölyű halmain egy kisded
fejecskéje jóllakottan, szuszogva pihen.
S már nem nekem ígérnek feledhetetlen,
mennyei gyönyöröket...

2014. március 15. 15: 03
J. A. A. Donath: A Triannita - A kettős küldetés c. regénye nyomán.

22. Harangvirágok

(Szécsi Pál dala ihlette)

Virágok, virágok
szótlan bókoló csengettyűk,
Szép kedvesem, életem, boldogságom
hol lehet, hová tűnt?

Viharos tengeren hajótörötten,
lélekvesztőmben csendesen ültem,
Gondviselőmtől kísérve,
szépséges szigeten kikötöttem.
Varázspálcámmal tündérkertet ültettem,
milliónyi kék virágharang
csengve-bongva repítse az éterbe
üzenetem: nagyon szeretlek!

2014. augusztus 20. 17: 01

23. Hangulat-haikuk

Süvít a napszél,
ajándéka Sarki fény:
égi tünemény...

Fizikus dúdol:
hullámok rezonálnak
sejtelmes hangon.

Sirályok, hajók,
sült hal illat a parton,
s hordós borfolyó...

Fejemben komor
gondolatokkal gyomrom
üresen korog.

Meleg barlangban
bozontos medveanya
nevel bocsokat.

Sűrűn hull a hó,
fehér lesz a Karácsony.
Ha nem: fekete...

2014. november 29. 20: 17

24. Álomváró

Álom, álom miért kerülsz?
Denevérszárnyakon messze repülsz.
Ablakomban táncoló csillagok
üzennek sugárral, pislákolón.

Milyen messzi s közeli az útján,
a fény - gondolatnál sebesebben jár.

Hozza a hírt a régmúltat,
hogy volt egy szép világ,
s üzen nekünk a jövőről,
a soha meg nem élhetőről...

2014. december 12.

25. Duó vers

Kanczler Anna - Nagy Vendel

Szindbád utolsó utazása

Tengerén könnyeknek
boldogság szigete,
Telihold a sötét éjben,
Szivárvány a napfényben
madarak az égen odavezetnek...

küzdelmek vihara
tépte vitorlámat
bánat tonnás súlya
törte árbocomat.
hajóm teste lékkel
lelkem sebekkel tele...

Békés, csöndes öblében
kiköthetek-e?

„Szindbád a kapitány,
Vágyódik szerelme után,
Széltől duzzadt vitorlák szárnyán
Eme révbe szállt.
Érezni kikötő illatát,
Bazárok zsongását,
Megismerni ivók hangulatát.
Lebbenteni lányok szoknyáját.
Megismerni régi szerelmek vágyát,
Ki mindig visszavárt...
S pengetni kalózok aranyát.
Kiket barátjuk temetésre vált,
Elvéve fizetés gyanánt,
S vágyódva nézni a tengert,
Ha a nappal holdfényre vált.”

Fájnak az emlékek,
még sajog ott belül.
Ifjú lelkem szerelemben
színes álmokat szült.
Örömöt kerestem
hajózva föld körül,
habzsoltam élvezettel
mindent, mi elém került.
Az idő múlása
egyre gyorsabbnak tűnt,
megtört Testem-lelkem,
ifjúi hév eltűnt...

Rózsaszín hajnalon
egy Sápadt napsugár
messzi távolból,
az idő óceánja felől

üzenetet hoz
forró nyárról,
édenkertről, örök boldogságról.
A helyről, ahol lelkedben a béke
gyökeret ereszt.
Örök a barátság,
szerelem, ifjúság.

Szindbád e reggelen, még egyszer,
utoljára útra készül.
Hajóján a lékek befedve,
a hosszú útra felkészült,
rongyos vitorlájába
új idők friss szele feszül...
Egy pillantást vet még e földre,
búcsút intve komor arca felderül,
érzi szíve-lelke, tudja,
ama szigeten az örök nyár várja...

2014. október 16.

26. Eszperente versem Neked

Kedves Vendelem!

Neved szeretettel rebesgetem, mert
e helyen rengeteg versed leltem,
s ezer zene,
festett remekek leledzenek,
melyeket szervereken terjesztesz.
Nem kertelek:
kedvem lelem benne.

Recepteket szerkesztesz,
s mert vele kedvenc helyeket,
kedves embereket, s eseteket emlegetsz,
e tetted nekem kellemes perceket szerez.

Lelkesen kevergetem levesem,
mellette meleg helyen pecsenye,
szeletekbe szedem kedvenc eledelem,
s vele eszem kenyerem.

Meredek terepen nevelt
hegyeknek erjedt leve
kertedben rengeteg terem.
Szederjes levet engednek,
s mert e nedveket verseken merengve nyelegetem,
beteg nem leszek...

Meg ne vesd nevemet, mert
erre vetemedtem:
kezem szenvtelen szerkezeten verset szerkesztett.
S mert engem sem emelkedett szellem nem jellemez,
sem rengeteg s szertelen, lelkes szellem
nekem nem kedvez:
esetlen versemben esdeklek szent lelkekhez:
rengetegen szeressenek,
lelkendezz, s remek szellemek vezessenek!

Szeretettel jegyeztem:
nevemet, mely szent nyelven kegyest, kegyelmet jelent,
Te fejtsd meg...

2014. szeptember 29.

27. Aranyrögök

Eljött hát ez a nap is, újabb évforduló.
Elmélázom egy darab papír fölött, milyen szavakat írjak?
Idézetek után keresgélek az interneten,
egypár alkalmas sorra leltem,
úgy gondoltam,
lemásolom a bölcsebbnél bölcsebb szavakat,
régi tapasztalatokból formált új gondolatokat...

Évezredekkel ezelőtt élt emberek,
múlt században alkotott tollforgató,
kortárs író és költőnő
mind mást gondol, érez
a múló időről.

Van, aki vándorutat sejt az élet hol rögös, hol simább
pályájáról, de ha nincs egy megálló, egy kis pihenő, ahol
erőt, felfrissülést remélhetünk,
kibírhatatlanul hosszú fájdalmakkal telinek érezzük,
Vagy egy forgalmas útnak, vagy talán vasútnak, ahol kötött a pálya,
ahol a terhek fel- és lerakódnak,
mindig van cél, még ha nem is találjuk, vagy csak „eltévedünk”...

Jó visszaemlékezni a megtett útra, kikkel kezdtük,
merre haladtunk, hányan maradtak el mellőlünk...
De egy dolog biztos: mennünk kell tovább,
S megjelölni a mögöttünk hagyott kilométerköveket,
fényes aranyrögök világítsák meg utunk,
ahová megyünk, ott sokan találkozhassunk,
legyen sikerélménye mindenkinek,
aki arra vette útját, s lelkesen
üdvözölhessük egymást, a megtérteket,
kik kisebb-nagyobb kerülővel,
de meglelték az odavezető utat,
s mindig meglelik, hiszen aranyrögök vezetik,
segítik haladtukban...

Születésnapi idézetek

Élet ünnepnapok nélkül: hosszú út vendégfogadó nélkül.

Démokritosz

Az évek örömmel jönnek, ha jót hoznak, és mord kegyetlenséggel szórják el romlott terhüket, ha az van rájuk bízva. Az évek utak, melyeket végig kell játszani.

Fekete István

Amikor még kicsik voltunk, együtt játszottunk a levélbe borult nyári fák alatt; pitypangot szedtünk a mezőn, hogy hazavigyük; egész nap rúgtuk a port az árnyas ösvényeken, dagasztottuk a sarat, élvezettel szórtuk egymásra az őszi leveleket. A kor nem aggasztott bennünket.

Az évszakok rendre elhozták ajándékaikat, és nem éreztették velünk, hogy az idő nem múlik nyomtalanul felettünk. Ám a fák közben kidőltek, a mezők és a poros ösvények nyomtalanul eltűntek. És mi lassan elérkeztünk életünk deléhez.

Sétálj velem egyet és beszélgessünk el az elveszett időkről, melyek oly élénken élnek emlékeinkben, melyeket szívünk mélyén őrzünk! Az élet most is szép, csak immár más világban élünk, és felismerjük egymás szemében a még mindig bennünk lakozó gyermeket, és elmosolyodunk, mert tudjuk, hogy semmi fontosat nem veszítettünk el útjaink során.

Pam Brown
(ausztrál író-költőnő)

Megjegyzés:

Tisztelt Tanár Úr! Kedves József!

Ezúton szeretnék önnek Boldog születésnapot, alkotó-segítő munkájához erőt, jó egészséget kívánni. Kérem, nézze el nekem, hogy egy üveg finom ital és virág helyett csupán egy-pár szóvirágot csokorba kötve tudok elküldeni, kérem fogadja olyan szeretettel, amilyennel én küldöm.

Szeretettel:
Anna

28. A zene nem ismer határokat

A minap olvasgatni kezdtem a tavalyi Magazin-lapszámokat, s meghallgattam egy-két linket is.

Rácsodálkoztam, milyen szép is a magyar zene, a nyelvünk, még „idegen” zeneszerzőket is megihlettek a ritmusaink, dallamvilágunk, a magyar életérzés, virtus. S a nyelvünk? Nemcsak mi tanulunk, szavalunk, énekelünk külföldiül, világhírű vagy éppen kezdő pályatársakat is rá lehet bírni, hogy magyar dalokat magyarul énekeljenek, s miután lefordították, majd megértették a dal szövegét-mondanivalóját, magyarul és csodálatosan, bizsergetően, páratlan nyelvérzékkel, ihletettséggel képesek előadni azokat.

Összeállítottam egy csokorra valót a linkekből, a hangszeres zenére példa a már korábban ismertetett hangszer, az erhu. Az olasz zeneszerző, Vittorio Monti művét egy tradicionális kínai hangszer szólaltatja meg, 11 muzsikus leány „társaságában”. Ezt követően Placido Domingo énekel duettet Rost Andreával. Kálmán Imre csodálatos operettjéből a Csárdáskirálynőből az Emlékszel még című dalt adják elő. Majd egy vietnami fiatal operaénekes előadásában Erkel nemzeti operájából a Bánk bán dalát: a Hazám, hazám te mindenem-et hallhatjuk, de kirándulunk egyet a pop-rock világába is. Omegáék Gyöngyhajú lány című dalát egy Bulgáriában megrendezett tehetségkutató versenyen szereplő leány magyarul énekelte el, itt a feladat egy nehezen megtanulható nyelven előadott énekszám volt.

Valóban, külföldiek gyakran panaszkodnak, nehéz a magyart jól megtanulni. De sokan megbirkóznak vele: utoljára egy svéd együttest hallhatunk, énekese egy Pokolgép dalt ad elő magyarul. Ő is sikeresen boldogult a feladattal, svédre, majd angolra fordított dalukat magyarul is elénekelte, mikor nálunk koncerteztek. S milyen szépen, milyen mély mondanivalóval!

Hallgassátok szeretettel őket...

Zenék, dalok és linkjeik:

1. Vittorio Monti: Csárdás - erhu solo, 12 Girls Band
http://youtu.be/XNIPKBB_ReY

2. Kálmán Imre: Csárdáskirálynő - Placido Domingo és Rost Andrea kettőse: Emlékszel még
https://www.youtube.com/watch?v=cWLjiQGw9n0

3. Erkel Ferenc: Bánk bán - Hazám, hazám te mindenem. Előadja: Ninh Duc Hoang Long
http://www.youtube.com/watch?v=eBDH16KtUek&feature=youtu.be

4. Nevena, egy bolgár ifjú tehetség előadásában: Gyöngyhajú lány című Omega-dal
http://www.youtube.com/watch?v=1EO-MGlkZ78

5. Kukovecz Gábor: Hol van a szó című Pokolgép dalt Joacim Cans (és a svéd Hammerfall együttes) adja elő magyarul.
http://www.youtube.com/watch?v=4Q7WOlXghYY

29. Véleményem szerint...

Kedves Szerkesztők!

Pár szót szeretnék a magazinokban megjelenő írásokhoz szólni, konkrétan ebben a számban megjelent két cikk ébresztett gondolatokat bennem: Véghelyi tanár úré és Vendel humorizálása.

Bár a cikkben említett sorozatot nem láttam, de korábban azért többet végignéztem, és bár nem mindegyik volt kultúrtörténeti csúcsmodell, azért sokat lehet belőlük tanulni, ha erre hajlamos a néző...

A rengeteg reklám ostorozásával egyetértek, bár máshol megjelent tanulmányok rávilágítanak arra, ha a néző „lefáradna" a sorozat/film nézése közben, újult erővel fog a képernyő elé ülni, s befogadni az élményt...

Szóval egy kicsit a figyelmet stimuláló/regeneráló hatásukról győzködnek a reklámok érdekében.

Az oktatásügy egy ország életében valóban tükrözi az éppen aktuális állam(párt), a hatalom (vagy annak egyes képviselőinek) eszmeiségét, érdekeit, vizualizált jövőképét.

Na de... !

Azért vannak az Önökéhez hasonló irodalmi és szórakoztató magazinok, hogy a szó erejével - az írás hatalmával (az internet segítségével) is éberen tartsák az olvasók és szűkebb környezetük figyelmét, céljaikat masszívan támogassák, mintegy iránytűként, vagy inkább világítótoronyként, hol gyengéden, hol határozottabban, hol megerősítést adva, hol pirongatva értelmünkhöz, máskor érzelmeinkre hatva - egyengessék a jövő nemzedék(ek) útját...

Az itt sorozatként közölt Heim Károly-regény és a teljes (eddig megjelent) Megszólalok magazinban előforduló történelmi visszaemlékezések ugyanígy a magyarság „történelemlátását" szolgálják, akár úgy is, hogy akik olvassák, bizony nosztalgiázhatnak (az idősebbek) - mert az ő gyökereikről (is) szólnak, hiszen nem mindenki született városba, a falusi élet közösségformáló ereje, a hagyományok tisztelete, ragaszkodás a földhöz, a véres-verejtékes munkával „kiérdemelt" jussukhoz, nem sok emberben „generál" külföldre vágyódást, ők inkább itthon látnák boldogulásukat, a szorgalommal megtanult tudományuk okos alkalmazásával, a mindig újabb lehetőségeket kutató és megtaláló a történelmi zivatarokon túljutó erős egyéniségük kifejlesztésével, céljuktól tántoríthatatlanul (még ha alkalmanként visszaveti őket egy-egy szerencsétlenség is...), többnyire optimizmussal az élet dolgai iránt...

Ez a magazin (és a többi hasonló) azért jó, mert ebben a mai - oly sok közösséget létrehozó és formáló - internet-világban megszólítja azokat a rétegeket (legyenek akár itthon, a szomszéd faluban, városban, országhatárokon is túl), akik remélik és akarják, hogy az eddig kitaposott úton haladva, okos változtatásokat eldöntve és végrehajtva, értelmesebb-jobb célokért küzdve, a múlt legjobb részleteit felidézve mutatnak utat az utánuk következőknek, s a rossz-tragikus részletekre emlékeztetve óvnak bennünket a hibák újból és újbóli elkövetésétől, feltárva-elmagyarázva a hibák okait és azok következményeit.

Nagy segéderőt ad nekünk ahhoz, hogy egy pillanatra megálljunk (legalábbis, amíg elolvassuk a cikkeket, írásokat, verseket) vagy még tovább is, ha eltöprengünk az olvasottakon, kialakuljon bennünk egyfajta igény arra, hogy jobbat akarjunk és jobbakat cselekedjünk e célok eléréséért, a magunk és a jövő hasznára, és lehetőleg itthon...

És akik valamilyen okból elszakadtak tőlünk, kilométerek, mérföldek százai választanak el bennünket tőlük, érezhessék, hogy gondolunk velük, érezzük, hogy hozzánk tartoznak, szeretjük őket, s ennek bármilyen formában jelét is tudjuk adni.

A szponzorok/mecénások sajnos tényleg ritkák, az egyes emberek megnyilvánulásai szívmelengetők, és rengeteg jelét adják a szolidaritás, együttérzés bennük meglévő csírájának, de sajnos olyan sok, sőt rengeteg az adományra szoruló lélek, önhibájukon kívül tragédiába sodródott ember, hogy szinte lehetetlen mindnyájukat megsegíteni, az adományozóknak is (Isten bűnükül ne vegye) egyfajta sorrendhez „kell" tartaniuk magukat, melyik az az eszme, ami számukra a legfontosabb, például „a természeti/ipari katasztrófában sérült embereknek, az ismerős család életmentő műtétre váró kisgyerekéért jótékonysági koncertet látogatok", vagy csak adok egy jó ebédet egy lesoványodott, árva kisgyereknek, ajándékozok egy „cipősdobozt", ami használati tárgyakat, konzervet, ruhát, játékot tartalmaz - karácsonyra...

Ad - mert számára fontos, üdvös, jól érzi magát, ha szeretetből adhat a másiknak, akár „szervezetten", akár egyénileg... Köszönetet nem vár el érte, de örömmel fogadja, ha kap, elhívják egy rendezvényre, kiteszik a nevét egy internetes névsorba stb.

Ezek nem „adóköteles" tevékenységek, nem kell tartani az adóhatóságtól, csupán jóleső érzéseket adnak az embernek. S azt mondják: a jó tett helyébe még mindig várhat az ember jót... törődést, jó szót, segítséget, gyámolítást...

És vigaszt, lelkesítő szavakat az Önök magazinja jóvoltából is, megerősítést, hogy jót cselekedett, amikor (ha gyermeke nem született, vagy akár melléjük is) egy árva befogadásával, nevelésével, adakozással, jó szóval vagy segítségnyújtással valami nagy és jó ügyet szolgált, példát mutatott gyermekeinek, amit lesz továbbörökítenie, tanítania az utánuk következőknek.

Vigasztal és lelkesít, s ha az ország aktuális hatalmi viszonyai ezeket még segítik is - új, lehetőleg korszerű és színvonalas oktatáspolitikával -, boldogabbá teheti a jelen és a jövő magyarságát is...

„Röviden" ez jutott eszembe a cikkek olvastán... :)

Üdvözlettel:
Dr. Szőke Lászlóné, Anna

30. Filozofálás a vakságról

Van egy kérdésem...

2014. január 2.

A Fogyatékossággal élők a médiában (MÚOSZ-szakosztály) által kiírt versíró és képzőművészeti pályázatra érkezett versek közül Dr. Rácz József Zoltán az alábbi versével 2. helyezést ért el. Pályaművében ijesztő és fájdalmas témát vet fel:

Vaksors

Vesztedre embernek születtél.
Vakon bíztál, vakon szerettél.
Kijártad mind az iskolákat,
Hasznára lehess a világnak.
De másról szól itt az egyszeregy.
Bármit is teszel, az egyre megy.
Lehetsz ember legfelsőbb fokon,
Szégyell a család és a rokon,
Hisz megtagad a saját véred.
Öreg fejjel ezt sehogy se érted.
Némán nézel a magas égre,
Pedig most üvöltened kéne.

Magyarázat a vershez:

Az idős, vak embert a családja már tehernek érzi, szégyelli, és magára hagyja, mivel most ez a „trendi".

Kérdésem a következő: Miért?

Kinek-minek köszönheti a vak ember, ha ilyen sorsra jut...

És miért „jobb" az első helyezett versben leírt „sors"...

S miért nem „megy egy jobb irányba" a sok vak - vagy más súlyos fogyatékossággal élő ember -, hogy az legyen a „trendi"... ?

Nagyon furdal a kérdés, miért érzi magát rosszul (rosszabbul) a legtöbb érintett, míg alig maroknyian (majdhogynem) elégedettek a sorsukkal? Na jó, ez így túlzás, de talán az elvárásokkal és a lehetséges konszenzusra juttató véleményekkel-cselekedetekkel lehet a baj. Szóval nem arra akarok kilyukadni, hogy minden úgy jó, ahogy van, de ha az ember nem képes minimális mértékben elfogadni a sorsát, akkor mindenképpen csak a „rosszullét" fogja környékezni, s nem látja meg egy-egy pillanatban, illatban, hangban, bársonyos érintésben a jót...

Szerkesztőnk a múltkori számban üzente nekünk:

„Sajnos én csak közvetítő által tudok kapcsolatban lenni veletek, de így is nagy örömmel teszem, és örülök, ha írásaimmal és az újságokkal örömet tudok okozni bárkinek is."

Tudjátok, kedves sorstársaim, itt van az eb elvermelve...

Ha „csak" meg akarod húzni magadat a sarokban, hogy ne légy láb alatt, lehetőleg ne akadályozz senkit a napi teendőiben, ne kelljen rád „plusz" figyelmet fordítani, plusz költséget rád áldozni, nos akkor tényleg „csak" megtűrt személy, kikerülendő-semmibe vehető „tárgy" maradsz...

De ha egy kicsi energiát is belefektetsz abba, mint például fentebb Vendi írta, hogy valami pozitívumot nyújts a környezetednek, nos akkor - mivel a példák általában „ragadósak” -, te is hasonló jó(k)ra számíthatsz... legalábbis remélem...

Ha bővebben ki akarja-akarná fejteni az ember, bizony többboldalas tanulmányt is írhatna. Röviden csak annyit tudok hozzátenni: az ember - ha vak/más fogyatékossággal él, ha nem - mindig magából kiindulva tudja kialakítani a céljait, a hozzá vezető utat, s az ő saját „szorgalmán”, kitartásán múlik, hogy hova ér, s ott megleli-e azt, amit keresett...

Aztán vegyünk hozzá némi kis szerencsét is, mert hát az is kell. Az én utam rögös, tudom, vannak mélyebb szakadékban vergődő emberek is, s ezért (hogy nekem jobban megy), csak hálát adhatok a sorsnak, Istennek. De akinek nincs - „csinálhat” szerencsét, ha egyedül nem megy, „társaságban”, s ide is kell mégis csak egy nagy adag szerencse, hogy „jó” társaságba keveredjen az ember... ahol aztán meríthet inspirációt, jöhetnek a jobbnál jobb ötletek, és persze jól jön egy kis biztatás is...

Benned milyen kérdés merült fel ezzel (vagy más érdekes témával) kapcsolatban, s milyen választ tudsz adni rá?

Anna

(Ide írhatod legfrissebb versedet, esetleg „prózában megindokolva”, miért ez a nézeted. De csak ha akarod...)

(Hasonló rossz tapasztalataim vannak ezzel kapcsolatban, ezért született az alábbi vers is...)

Aki nem áll fent

Aki nem áll fent rég már
Boldog élte csúcsán,
Aki nem áll fent már
A vártán, ó a vártán,
Annak kedvese is
Másra vár már.
Akinek nem áll fent zászlaja, zászlaja,
Még a szeretője is
Jól megcsalja.
Mással hál már.
Más öleli, más kapja,
Hosszasan taglalja,
Az az életét is már
Jól elrontotta.
Akinek kihullott a foga, a haja,
Az az életét is már hagyja abba?
De ami már elvesztett,
Azután ne hullass könnyeket,
Találj azoknál szebbeket.

2014. 01. 04.

(vagy áh, dehogy te tévedsz, túl pesszimisták vagytok, satöbbi...)

A szerkesztő

31. Zárszó

A plazma egy amorf üzenet,
regél a születésről,
mutatja a jelent,
mesél a jövőről...

Kérlek, erősítsd meg hitemet,
így lehet modern világszemléletem
globális, univerzális,
de legalábbis ovális...

Amatőr fénykép a szerzőről

„Kanczler Anna 60 év körüli hölgy, akinek rövid, fekete haja van. A kissé teltkarcsú nőn egy virágos felső látható. Anna zárt szájjal mosolyog ránk.”

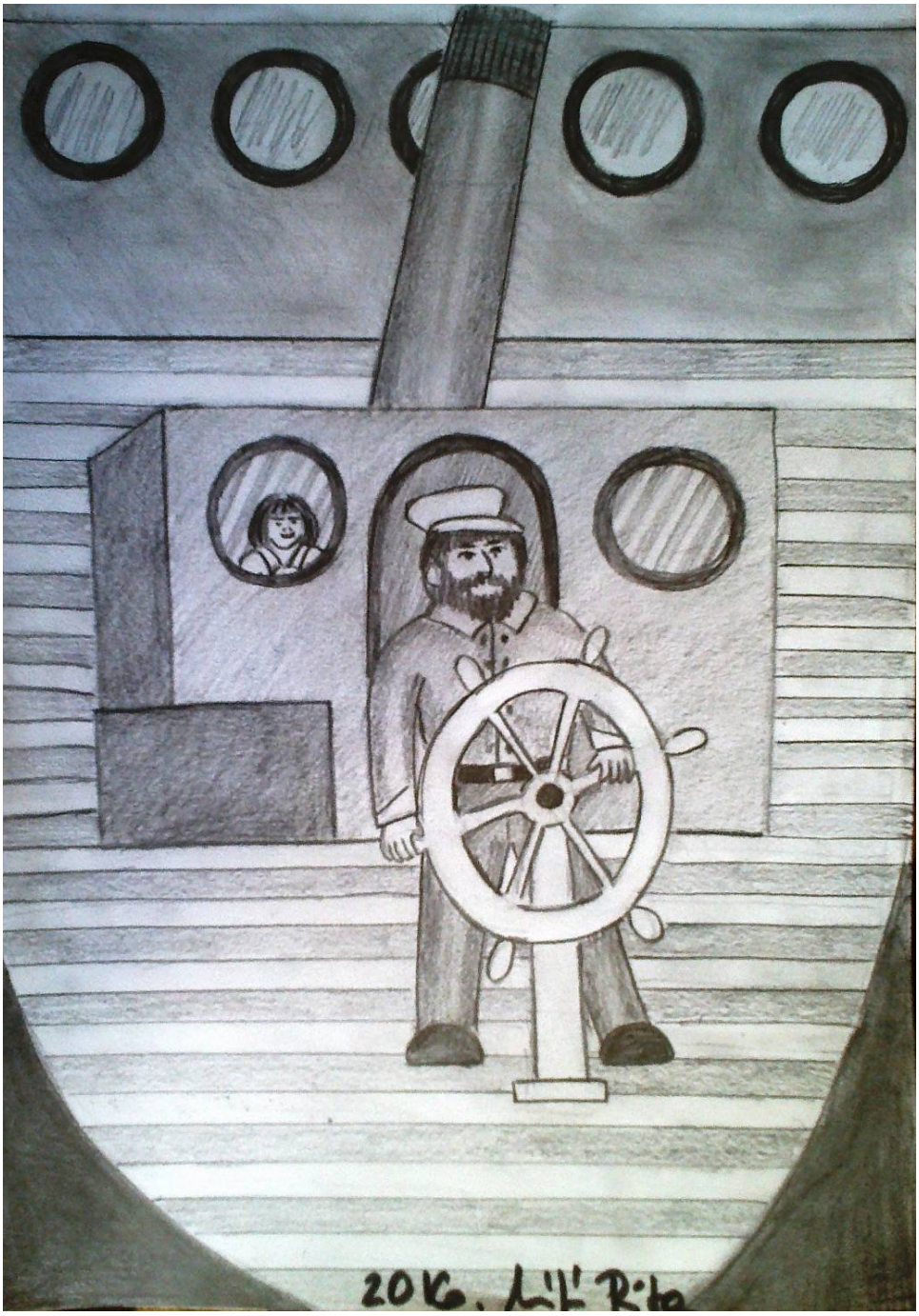

Illusztráció:
Mátyás Rita fekete-fehér 30x45 cm rajza

„A kép álló formátumú. Az alsó része ovális, mint egy hajó orra. A képen csak a fedélzet egy része látszik, az előterében áll egy fekete szakállas, kissé bozontos hajú, a fején sildes tengerész sapkát viselő, tekintélyes szélességű hajóskapitány, és az előtte lévő, nagy hajókormányt fogja mind a két kezével. Mögötte egy kisebb kabin látható, melynek a bejárata a kapitány mögött van, és a lejárat két oldalán egy-egy kör alakú kabin ablak látható. A bal oldali ablakon egy kislány nézelődik kifelé érdeklődve. A kapitány nem látja őt, mert háttal áll neki. A kabin felett egy kissé megdőlt kémény látható, míg mögötte a lap teljes szélességében kabinfal van öt kerek hajó ablakkal. A fedélzeten a hajópadló szürke és fehér csíkokkal van ábrázolva.”

Képleírások Mátyás Ritától.

Vége.